

ੴ

ਕਾਹਲੂਕੀ ਬਾਹੇਰ ।

ਆਪਸ਼੍ਰੁਤਿਮੁਕਤਾ ਆਤਮੁ ਯਾਤਾਰੁ ।
ਓਭਿਆ ਅਨੂਭਾਵ ।

ବ୍ୟାକର ଡାଲିକା ।

ଜାପୁଜୀ ସାହେବ -----	1
ପ୍ରାର୍ଥନା-----	35
ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଦର୍ଶନ-----	39
ପଗଡ଼ିର ଗୁରୁତ୍ବ -----	41
ମହିଳାମାନଙ୍କର ଭୂମିକା -----	42
ତୁମର ଯାତ୍ରା ରେ ନିମ୍ନତା ମୂଳ ବିଷୟ -----	45

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੂਖ ਏਕ ਅਤੇ, ਯਾਹਾਕਾਰ ਨਾਮ ' ਅਭੈਵਾਲਾ', ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਿਮ ਰਚਕ, ਸਿੰਘ ਬਰੂਹਾਨੇ
ਵਧਾਪਕ, ਭਲ ਰਹਿਤ(ਨਿਭਲ), ਗੁਰੂ ਰਹਿਤ(ਗੁਰੂਬਾਨ), ਯਾਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾਲਰੂ ਭਰ੍ਵਰੇ ਅਤੇ, (ਭਾਵ-
ਯਾਹਾਰ ਗਰੀਰ ਨਾਗ ਰਹਿਤ ਅਤੇ), ਸਿੰਘ ਯੋਗੀਰੇ ਆਬੁਤਿ ਨਾਇ, ਯਾਹਾਕਾਰ ਪੁਕਾਗ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇਆ
ਆਭ ਸਿੰਘ ਬਰਹੁਰੂਕ ਕੁਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ।

॥ ਜਪੁ ॥

ਯੋਗ ਕਰ।(ਏਹਾਕੂ ਗੁਰੂਕ ਵਾਗੀਰ ਗੀਰਕ ਨਿਆਯਾਕਛਿ।)

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

ਨਿਰਕਾਰ (ਅਕਾਲ ਪੁਰੂਖ) ਬ੍ਰਹਿਮ ਰਚਨਾ ਪੂਰ੍ਵਰੂ, ਮੂਗਰ ਆਰਧਰੂ ਬਧ(ਬ੍ਰਹਮ) ਪ੍ਰਲੇ

ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥

ਵਰ੍ਯਮਾਨ ਮਧ ਚਾਕਰਿ ਅਭੈ ਅਛਿ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵੇਵ ਯਾਕ ਕਪਨ ਅਤੇ, ਭਵਿੱਖਧਰੇ ਮਧ ਏਹਿ
ਬਧ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਕਾਰਕ ਅਭੈ ਰਹਿਵ ॥1॥

ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ ॥

ਮਧਿ ਕੇਯ ਲਕਸ਼ੇ ਪਰ ਗੋਰ (ਸ਼ਾਨ) ਕਰੂਆਂ, ਚਾਹਾਏਲੇ ਮਧ ਗਰੀਰਕ ਵਾਹਾਰ ਸ਼ਾਨਰੇ ਮਨਰ
ਪਰਿਭੁਤਾ ਹੋਇਆਰਿਵ ਨਾਇ। ਮਨਰ ਪਰਿਭੁਤਾ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ (ਏਹਿ ਗੁਰੂ)ਕ ਪੁਰਿ ਬਿਚਾਰ ਮਧ
ਕਰਾਯਾਕਪਾਰਿਵ ਨਾਇ।

ਚੁਪੈ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥

ਮਧਿ ਕੇਯ ਏਕਾਗ੍ਰਿਭ ਬਮਾਧੁ ਹੋਇ ਮੀਨ ਰੁਤ ਪਾਰਗ ਕਰੇ, ਚਪਾਇ ਮਨਰੇ ਗਾਛਿ ਪ੍ਰਾਬੁ
ਹੋਇਆਰਿਵ ਨਾਇ; ਮੇ ਪਰਮਾਤਮ ਮਨਰੂ ਮਿਛ ਬਿਕਾਰ ਵਾਹਾਰਿ ਨ ਯਾ।

ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ ॥

ਕੇਤੇ ਯਗਰੂ ਬਰੂ ਬਧਿ ਗੁਰਗ ਕਰ, ਚਪਾਇ ਯੋਗਵਾ ਰੁਤ ਆਧਿ ਕਰਿ ਏਹਿ ਮਨਰ ਭੁਖਾ ਰੂਪ
ਸ਼ੁਧਾ ਮੇਲਾ ਯਾਕਪਾਰਿਵ ਨਾਇ।

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਲਖ ਹੋਹਿ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ ॥

ਕਾਹਾ ਪਾਗਰੇ ਅਨੇਕ ਚਰੂਰ ਬਿਚਾਰ ਯਾਕਪਾਰੇ, ਕੇਛੁ ਏਹਾ ਅਹੰਮੂਕ ਹੋਇਆਰੂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕ
ਨਿਕਰੇ ਪਹੁੰਚਿ ਪਾਕ ਬਹਾਯਕ ਹੋਇਆ।

ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ ॥

ਵਰ੍ਯਮਾਨ ਪੁਰ੍ਵ ਹੋਇ ਪੁਰ੍ਵ ਪਰਮਾਤਮ ਬਮਨਰੇ ਬਧਰ ਪੁਕਾਗ ਪੁਰ੍ਵਿ ਕਪਰਿ ਵਨਾਯਾਕਪਾਰਿਵ,
ਆਮਰ ਆਭ ਨਿਰਕਾਰਕ ਮਧਰੇ ਮਿਧਾਰ ਮੇਭੁ ਪ੍ਰਾਗਰ ਅਛਿ, ਚਾਹਾ ਕੇਧਿਭਿ ਭਯਾਯਾਕਪਾਰਿਵ?

ਹਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ସତ୍ୟ ରୂପ ହେବାର ମାର୍ଗ ବତାଇବା ସମୟରେ, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଜୀ କଥନ କରନ୍ତି- ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଲେଖା ଆସିଛି ଯେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଦେଶ ଅଧୀନ ଚାଲିଲେ ସାଂସାରିକ ପ୍ରାଣୀ ଏହା ସବୁ କରିପାରିବ ॥ ୧ ॥

ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥

ସବୁ ଶରୀର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ହିଁ ରଚନା କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କରି ଆଦେଶ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଧରାରେ ଅନେକ ଅନେକ ଯୋନିରେ ଜୀବ ସୃଜନ ହୁଅନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ହିଁ ମାନ-ସମ୍ମାନ (ଅଥବା ଉଚ୍ଚ – ନୀଚ ପଦ) ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।

ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਅਹਿ ॥

ପରମେଶ୍ୱର (ଖ୍ରୀଷ୍ଟ)ଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ହିଁ ଜୀବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଥବା ନିମ୍ନ ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଉ ଦୃଶ୍ୟର ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ।

ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ ਇਕਿ ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ ਭਵਾਈਅਹਿ ॥

ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ହିଁ କେତେ ଜୀବଙ୍କୁ କୃପା ମିଳିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରେ ଛଦି ରହିଥାଏ।

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭ ਕੇ ਬਾਹਰਿ ਹੁਕਮ ਨ ਕੋਇ ॥

ଏହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ରହିଥାଏ, ତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସଂସାରର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥੨॥

ହେ ନାନକ! ଯଦି ଜୀବ ସେହି ଅକାଳ ପୁରୁଷଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତ ହୋଇ ଜାଣିଦିଏ, ତାହାହେଲେ କିଏ ମଧ୍ୟ ଅହଙ୍କାରମୟ 'ମୁଁ' ବଶରେ ରହେ ନାହିଁ। ଏହି ଅହଂତତ୍ତ୍ୱ ସାଂସାରିକ ବୈଭବରେ ଲିପ୍ତ ପ୍ରାଣୀକୁ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ନିକଟକୁ ନିଏ ନାହିଁ॥୨॥

ਗਾਵੈ ਕੇ ਤਾਣੁ ਹੇਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾਣੁ ॥

(ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ) ଯାହା ପାଖରେ ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଥାଏ, ସେ ସେହି (ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ)ଙ୍କ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଯଶ ଗାନ କରିପାରେ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥

କେହି ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଆଶୀର୍ବାଦକୁ (ତାଙ୍କର) କୃପାଦୃଷ୍ଟି ମାନି ହିଁ ତାଙ୍କର କିର୍ତ୍ତୀର ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਗੁਣ ਵਡਿਆਈਆ ਚਾਰ ॥

କେହି ଜୀବ ତାଙ୍କରି ଅକଥନୀୟ ଗୁଣ ଓ ମହିମା ଗାଇ ଥାଏ ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਕੇਹੁ ਚਾਕਰਿ ਬਿਖਮਿ ਬਿਚਾਰਿ (ਜਾਨ)ਰਿ ਨਾਮਿ ਬਿਖਮਾ ਭਾਰਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਹੁ ॥

ਕੇਹੁ ਚਾਕਰਿ ਗੁਣਗਾਨ ਰਚਨਿਓ ਓ ਬਾਹਾਰਕ ਘੋਰੁਰਕ ਰੂਪ ਭਾਵਿ ਕਰਿਯਾਵ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਜੀਅ ਲੈ ਫਿਰਿ ਦੇਹੁ ॥

ਕੇਹੁ ਚਾਕਰਿ ਬਥੁਨਾ ਆਪਰਿ ਕਰਿਯਾਵ ਮੇਧ ਬੇਧੁ ਪਰਮ ਬਭਾ ਜੀਵਨਿ ਦੇਹੁ ਪੂਰੀ ਧੋਰਾਕ
ਨੇਕਯਾਏ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਜਾਪੈ ਦਿਸੈ ਦੂਰਿ ॥

ਕੇਹੁ ਜੀਵ ਬੇਧੁ ਨਿਰਯਾਕਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਠਾਰੂ ਧੂਰ ਭਾਵਿ ਚਾਕਰਿ ਮਗ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਵੇਖੈ ਹਾਦਰਾ ਹਦੂਰਿ ॥

ਕਿਐ ਚਾਕਰਾ ਬਰਵਧਾਪੀ ਭਾਵਿ ਚਾਕਰਿ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਕਥਨਾ ਕਥੀ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਚਾਕਰਿ ਕਿਓਰਿ ਕਪਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਕਿਛੁ ਪੂਰੀ ਅਭੁ ਹੋਕ ਨਾਹਿ।

ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਜੀਵ ਚਾਕਰਿ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਏ, ਓਧਾਪਿ ਚਾਕਰਿ ਬਾਬੁਰਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਕ ਪਾਰਿਨਾਏ।

ਦੇਦਾ ਦੇ ਲੈਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ ॥

ਅਕਾਲ ਪੂਰੁਖ ਧਾਰਾ ਬਨਿ ਜੀਵਨੁ ਭੋਭਿਕ ਪਦਾਰਥਿ ਦੇਯਾਏ, (ਪਰਭੂ) ਜੀਵ ਨੇਕ ਨੇਕ ਪਕਿ
ਮਾਯਾਏ।

ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਬਰਬੁ ਜੀਵ ਮੂਰ ਮੂਰਨੁ ਐ ਪਦਾਰਥਿ ਭੋਗ ਕਰਿ ਆਬੁਯਾਏ।

ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ ॥

ਆਦੇਸ਼ ਧਾਰਾ ਨਿਰਯਾਕਾਨੁ ਯਯਾਏ ਹੁੰ ਬਾਹੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਕਰਾਏ।

ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੩॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਵਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਕਹੁ ਮੇਧ ਬੇਧੁ ਨਿਰਯਾਕਾਨੁ (ਬਾਹੁਰੁ) ਚਿਤਾ
ਰਹਿਓ ਹੋਕ ਬਰਵਾ ਪੁਬਨੁ ਰਹੁ ॥੩॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੁ ਨਾਇ ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਰੁ ॥

ਬੇਧੁ ਅਕਾਲ ਪੂਰੁਖ (ਨਿਰਯਾਕਾਨ)ਨਿਯਮ ਬਭਾ ਨਾਮ ਬਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੰ ਮਖ ਬਭਾ ਅਭੇ, ਬੇ ਅਭੁ ਅਭੇ।

ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰ ॥

ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ଜୀବ କହୁଛନ୍ତି, ମାଗୁଛନ୍ତି, ଦିଅ ଦିଅ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ଦାତା (ପରମାତ୍ମା) ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ਫੇਰਿ ਕਿ ਅਗੈ ਰਖੀਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସମମୁଖକୁ କେଉଁ ଭେଟି ନେଇଯିବା ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କରି ଦରବାରକୁ ଦେଖିପାରିବା?

ਮੁਹੰ ਕਿ ਬੇਲਣੁ ਬੇਲੀਐ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ମୁଖରେ ଡାଙ୍କରି ଗୁଣ ଗାନ କେଉଁ ପ୍ରକାର କରିବା ଯେ ତାହା ଶୁଣି ସେହି ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତି(ଇଶ୍ଵର) ଆମକୁ ପ୍ରେମ-ପ୍ରସାଦ ପ୍ରଦାନ କରିବେ?

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ଏହାର ଉତ୍ତର ଗୁରୁ ମହାରାଜ ସ୍ୱସ୍ତ୍ୱ କରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭାତ କାଳରେ(ଅମୃତ ବେଳାରେ) ସତ୍ୟ ନାମ ଧାରୀ ଅକାଳ ପୁରୁଷଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କର ଆଉ ତାଙ୍କରି ମହିମା ଗାନ କର, ତାହାହେଲେ ତାଙ୍କରି ପ୍ରେମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ।

ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥

ଗୁରୁଜୀ କହନ୍ତି ଯେ କର୍ମ ମାତ୍ର ଦ୍ଵାରା ଜୀବକୁ ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ କପଡ଼ା ଅର୍ଥାତ ମାନବ ଜନ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳେ ନାହିଁ, ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କରି କୃପାମୟୀ ଦୃଷ୍ଟି ଆବଶ୍ୟକ।

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ ॥੪॥

ହେ ନାନକ! ଏହି ପ୍ରକାର ବୋଧ ଗ୍ରହଣ କର ଯେ ସେହି ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ନିରଞ୍ଜାର ହିଁ ସର୍ବସ୍ୱ ଅଟେ, ଏଥିଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ସମସ୍ତ ଶଙ୍କା ଦୂର ହୋଇଯାଏ । ॥4॥

ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ ॥

ସେହି ପରମାତ୍ମା କାହା ଦ୍ଵାରା ମୂର୍ତ୍ତୀ ରୂପେ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ନାହିଁ ତାହାକୁ ବନା
ଯାଇପାରିବ ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਸੋਇ ॥

ସେ ମାୟାତୀତ ହୋଇ ସ୍ୱୟଂ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରକାଶମାନ ଅଟେ ।

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ ॥

ଯେଉଁ ମାନବ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ମରୁଜ୍ଞ ନାମ ସ୍ମରଣ କରେ ସେ ତାଙ୍କରି ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପାଇଥାଏ ।

ਨਾਨਕ ਗਾਵੀਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ ॥

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଜୀଙ୍କ କଥନ ଅଟେ ଯେ ସେହି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ନିରଞ୍ଜାରଙ୍କ ବନ୍ଧନା କରିବା ଭାବେ ।

ਗਾਵੀਐ ਸ਼ਣੀਐ ਮਨਿ ਰਖੀਐ ਭਾਉ ॥

ତାଙ୍କର ଗୁଣ ଗାନ କରି, ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି ନିଜ ହୃଦୟରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଧାରଣ କର।

ਦੁਖੁ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖੁ ਘਰਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥

ਏਧਰਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਘਰੇ ਦੂਝਗਰ ਨਾਗ ਹੋਯਾ ਬੁਝਗਰ ਵਾਸ ਹੋਯਾ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਦੁਖਰੂ ਵਾਹਾਰੂਟ੍ਵਾ ਗਯਾ ਹੋ ਵੇਦਗਰ ਆਨ ਅਰੇ, ਬੇਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਆਨ ਬਹੁ ਯਾਗਾਰੇ
ਵਿਦਯਮਾਨ ਅਛੀ॥

ਗੁਰੁ ਈਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥

ਗੁਰੂ ਹੋ, ਗੋਰ, ਗੋਬਿੰਦ, ਬੁਝਾ ਆਯੋ ਮਾਯਾ ਪਾਰਬਤੀ ਅਰੇ, ਕਾਰਣ ਗੁਰੂ ਪਰਮ ਗਛੀ ਅਰੇ॥

ਜੇ ਹਉ ਜਾਣਾ ਆਖਾ ਨਾਹੀ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮਧਿ ਮੂੰ ਬੇਹੀ ਬੁਝਗਰ ਬਹੁਪ ਪਰਮਾਨੁਯੋ ਯਾਗੇ ਮਧ, ਭਯਾਪਿ ਏਕਾਯੋ ਕਪਨ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣ
ਭਾਯੋ ਕਪਨ ਕਰਮਾਯਾਧਿਵ ਨਾਹੀ॥

ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਹੋ ਬਯਾ ਗੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਕੇਵਲ ਏਕੀ ਰੂਪਾਯੋ ਮੇਰੇ

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੫॥

ਬਸਤੁ ਯਾਗਕਾਰ ਮੇਰੇ ਏਕ ਮਾਯਾ ਭਾਯੋ ਅਰੇ, ਮੂੰ ਕੇਵੇ ਮਧ ਭਾਯੋ ਭੁਲਿਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹੀ॥ 5॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਕਿ ਨਾਇ ਕਰੀ ॥

ਭਾਯੋ ਮਧ ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਕਰਮਾਯਾਧਿਵ ਮਧ ਏਧਰਿ ਕਰਿਵਾ ਭਾਯੋ ਬਾਯੋ ਅਛੀ, ਬੇਹੀ ਅਯਾਯ
ਪੂਰੁਯਾਯ ਯੋਗਾ ਮੂੰ ਭਾਯੋ ਬਾਯੋ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਿ, ਕਾਰਣ ਭਾਯੋਬਹੁ ਪੂਰੀ ਅਯੋਬਾਯ ਹੋਯਾਧਿਵ॥

ਜੇਤੀ ਸਿਰਥਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ ॥

ਬੇਹੀ ਰਚਨਾਯੋ ਭਾਰਾ ਯਾਯ ਹੋਯਾਧਿਵ ਮੇਰੇ ਬੁਝੀ ਮੂੰ ਦੇਯੋਯੋ, ਬੇਯੋਰੇ ਕਰਿ ਯੋਗਾ ਕੀਯੋਯੋ ਯਾਯ
ਨਾ ਕੀਯੋ ਪ੍ਰਾਯੁ ਕਰਿਯਾਯ ਆਯੋ ਨਾ ਹੋ ਭਾਯੋਯੋ ਕੀਯੋ ਮਿਲਿਯਾਯ॥

ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਿਕ ਜੇ ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥

ਮਧਿ ਬਯਾ ਗੁਰੂਯੋ ਏਕ ਮਾਯਾ ਆਨ ਗੁਯਾਯੋ ਕਰਮਾਯਾਯ, ਭਾਯੋਬੇਲੇ ਮਾਯੋਬਰ ਰੂਪੀ ਰਹੀ, ਮਾਯੋਕ ਭੁਲਿ
ਪਯਾਯੋ ਭਾਰਾ ਪਰਿਪੂਰੁ ਹੋਯਾਧਿਵ॥

ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਹੋ ਗੁਰੂਯੋ! ਮੇਰੇ ਕੇਵਲ ਏਕੀ ਬੋਯਾਯੋ ਮੇਰੇ

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੬॥

ਬੁਝੀ ਬਸਤੁ ਪ੍ਰਾਯਾਯੋ ਦੇਵਾਯਾਯਾ ਨਿਰਕਾਰਯੋ ਮੂੰ ਭੁਲਿ ਨ ਯਾਯ॥ 6॥

ਜੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ ਦਸੁਣੀ ਹੋਇ ॥

ਮਹਿ ਕੋਈਬੇ ਮਨੁਸ਼ ਅਪਵਾ ਮੋਗਾਯਾ ਮੋਗ-ਬਾਖਨਾ ਕਰਿ ਚਾਰੇ ਮੂਹਰੇ ਵਗ ਗੁਣ ਅਖੁਕ, ਅਥੀਠ
ਚਾਲਿਗ ਮੂਹਰ ਆਨੁ ਹੋਇਯਾ ॥

ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਐ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਨਵ ਗੁਣ (ਪੌਰਾਣਿਕ ਖੰਡ ਗੁਣਰੇ ਵਰ੍ਹੇਠ ਲਲਾਕੁਠ, ਕੀਜ਼ੂਰੁਬ, ਭੁਧ, ਭਰਠ, ਕੇਠੁਮਾਲ, ਫਰਿ,
ਫਿਰਗਧ, ਰਮਧ ਆਭ ਕੁਠ)ਰੇ ਠਾਯਰਿ ਕੀਠੈ ਫੁਧ, ਬਮਬੇਠ ਠਾਯਰਿ ਬਧਾਨ ਬਫਿਠ ਚਾਲਠਿ।

ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਲੇਇ ॥

ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਪੁਧਧਾਠ ਪੂਰੁਬ ਵਧਿ ਨਿਯਰ ਗੋਯਾਰ ਯਾਨ ਕਰਾਠਿ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੇ ॥

ਮਹਿ ਅਕਾਲਪੂਰੁਬਯਾ ਕੁਧਾਕੁਠਿਰੇ ਬੇਫਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਆਬੇ ਨਾਫਿ, ਠਾਫਾਫੇਲੇ ਕੇਫਿ ਮਧ ਠਾਯਰਿ
ਬਮਠਾ ਪਚਾਰਠਿ ਨਾਫਿ।

ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਰਿ ਦੇਸੀ ਦੇਸੁ ਧਰੇ ॥

ਐਠੇ ਬੋਭਵ ਓ ਮਾਨ-ਬਧਾਨ ਪਾਯ ਮਧ ਐਧਰਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਬਮ੍ਰੁਧਰੇ ਕੀਠਮਾਨਯਾ
ਮਧਰੇ ਬੁਧ ਕੀਠ ਅਥੀਠ ਅਠਧਠ ਅਧਮ ਕੁਧਾਧਾ, ਵੋਬਮੁਠ ਮਨੁਸ਼ਧ ਮਧ ਠਾਫਾਕੁ ਵੋਬਾ ਕੁਠੇ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਗੁਣੁ ਦੇ ॥

ਗੁਣੁ ਨਾਨਕਯਾਯਾ ਕਪਨ ਅਠਿ ਮੇ ਬੇਫਿ ਅਬਿਮ-ਗਠਿ ਨਿਰਯਾਰ ਗੁਣਬਾਨ ਮਨੁਸ਼ਧਕੁ ਗੁਣ ਪੁਧਾਨ
ਕਰਿਧਾਧ ਆਭ ਗੁਣਿ ਮਨੁਸ਼ਧਕੁ ਅਠਿਰਿਠ ਗੁਣਬਾਨ ਵਧਾਯਾਧ।

ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥੭॥

ਪਰਠੁ, ਕੋਈਬੇ ਆਭ ਵੋਧਾਧਾਧ ਨਾਫਿ, ਯਾਫਾ ਐਫਿ ਗੁਣਰੇ ਪਰਿਪੂਰ੍ਥ ਪਰਮਾਨੁਯਾਯਾ ਕੋਈਬੇ ਗੁਣ
ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਪਾਰਿਧ। ॥7॥

ਸੁਣਿਐ ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰਿ ਨਾਥ ॥

ਪਰਮਾਨੁਯਾਯਾ ਨਾਮ ਗੁਣਿਧਾ, ਅਥੀਠ ਠਾਯਰਿ ਕੀਠੈਰੇ ਨਿਯ ਫੁਧਯਕੁ ਲਗਾਯਾ ਕਾਰਗਰੁ ਫਿ ਬਿਯ, ਖੰਡ
ਪੁਚਾਰਕ, ਅਧਾਨੁਕ ਯਨਿ ਪਰਮ-ਪਧਰ ਪੁਧੁ ਹੋਇਯਾਧ।

ਸੁਣਿਐ ਧਰਤਿ ਧਵਲ ਆਕਾਸ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣਿਧਾ ਧਾਰਾ ਪੁਧੁਧਾ, ਠਾਫਾਕੁ ਧਾਰਗ ਕਰਿਧੁਧਾ ਕੁਬਯ ਠਧਾ ਆਕਾਗਰ ਬੁਧਿਧਰ ਗਠਿਰ ਯਾਨ
ਪੁਧੁ ਹੋਇਯਾਧ।

ਸੁਣਿਐ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣਿਧਾ ਧਾਰਾ ਬਧੁ ਧੁਪ (ਬਾਲਨਿਲਿ, ਕੋਧੀਧ, ਯਧੂ, ਪਲਕ ਆਧਿ), ਠਯਧ ਲੋਕ ਆਭ ਬਧੁ
ਪਾਠਾਲਰ ਯਾਨ ਪੁਧੁ ਹੋਇਯਾਧ।

ਸੁਣਿਐ ਪੇਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਵਾਲਾਨੂੰ ਕਾਲ ਸ਼ਰ੍ਹੰ ਕਰਿପਾਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਭਕਤਿਰੇ ਸਰਵਦਾ ਆਨੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹਿਥਾਵ,

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੮॥

ਭਗਵਾਨਯ ਪ੍ਰਭਾਚਾਰਾ ਗੁਣੀਕਾ ਵਾਰਾ ਸਮਸਤ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਤੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਯਾਵੇ ॥ ੮ ॥

ਸੁਣਿਐ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਇੰਦੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਪਰੇਰੇ ਸ਼ਿਵ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਯਮ ਭਕਤਿਰੇ ਗੁਣੀਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ।

ਸੁਣਿਐ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਣ ਮੰਦੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਵਾਰਾ ਪਾਪਮਾਨੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ God ਭਕਤਿਰੇ ਪ੍ਰਭਾਚਾਰਾ ਗਾਯਾ ਆਰਤ ਕਰਦੇ।

ਸੁਣਿਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੇਦੁ ॥

ਭਕਤਿਰੇ ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਭਾਵਨਾਨੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੁਖ ਸੰਨਿਧਿ ਪਥ ਅਤੇ ਗੰਗਾਨੇ ਰਹਸਯ ਗੰਗਾ।

ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦੁ ॥

ਭਗਵਾਨਯ ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਵਾਰਾ ਜਗੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗ੍ਰੰਥਰੇ ਵਰ੍ਹਿਤ ਆਖਾਨੀਕ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਹੇ 'ਨਾਨਕ, ਭਗਵਾਨਯ ਭਕਤਿਰੇ ਸਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਾਸੋਂ ਸੁਖਰੇ ਰਹਿਦੇ।

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੯॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਵਾਰਾ ਸਮਸਤ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਨਾਸ ਹੋਯਾਵੇ ॥੯॥

ਸੁਣਿਐ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਵਾਰਾ ਸਨ੍ਰਿਧੀ ਸਤਿ, ਸੰਤੋਖ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਕਤਿਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਵੇ।

ਸੁਣਿਐ ਅਠਸਠਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਵਾਰਾ ਸਮਸਤ ਭਾਵਨੇ ਗ੍ਰੇਸ਼ ਅਠਸਠਿ ਭਾਵਨੇ ਸਨ੍ਰਿਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਵੇ।

ਸੁਣਿਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਨਿਰਯਾਤਕ ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਪਰੇ ਸਨ੍ਰਿਧੀ ਭਾਵਨੇ ਦਰਬਾਰਰੇ ਸਨ੍ਰਿਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਵੇ।

ਸੁਣਿਐ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣੀਕਾ ਵਾਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਾਸੇ ਲਾਗ ਹੋਯਾਵੇ, ਕਾਰਣ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਿਕ ਗੁਣੀਕਾ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਵੇ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਭਭਕੂ ਬਰਦਾ ਆਨੰਦ ਆਨੰਦ ਪੁਕਾਸ਼ ਰਹਿਏ।

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੧੦॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਸਤੁ ਦੂਝਾ ਓ ਦੂਝਨ ਨਾਸ਼ ਹੋਇ। ॥10॥

ਸੁਣਿਐ ਸਰਾ ਗੁਣਾ ਕੇ ਗਾਹ ॥

ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਗੁਣਿਵਾ ਬਾਗਿਵਾ ਗੁਣਿਵਾ ਹਰਿ ਓਹੇ ਲੀਨ ਹੋਇ।

ਸੁਣਿਐ ਸੇਖ ਪੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਨਾਮ-ਗੁਣਿਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਭਾਰਾ ਹੋਇ ਗੋਬਿੰਦ, ਧਰਮ ਪੁਰਾਤਨ ਆਪ ਵਾਸਨਾ ਨਿਭ ਪਦਾਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਉਛੁਛਿ।

ਸੁਣਿਐ ਅੰਧੇ ਪਾਵਹਿ ਰਾਹੁ ॥

ਅਯਾਨ ਮਨੁਸ਼ਕ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਭਾਰਾ ਨਾਮ-ਗੁਣਿਵਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਹੋਇ ਪਾਉ ਕਰਿਪਾਰੇ।

ਸੁਣਿਐ ਹਾਥ ਹੋਵੈ ਅਸਗਾਹੁ ॥

ਏਹਿ ਭਵ ਬਾਗਿਵਾ ਅਪਨ ਗਭੀਰਤਾ ਜਾਣਿਪਾਰਿਵਾ ਮਧ ਨਾਮ-ਗੁਣਿਵਾ ਗੰਭੀਰ ਭਾਰਾ ਬਸਤੁ ਹੋਇ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਧੁ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਅਭਰੇ ਬਰਦਾ ਆਨੰਦ ਪੁਕਾਸ਼ ਰਹਿਏ।

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੧੧॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਭਾਰਾ ਬਸਤੁ ਦੂਝਾ ਓ ਦੂਝਨ ਨਾਸ਼ ਹੋਇ। ॥11॥

ਮੰਨੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏਹਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ਕ ਨਾਮ ਗੁਣਿਵਾ ਪਰੇ ਭਾਵਾਨੁ ਮਾਨਿਵਾ ਬਾਲਾ ਅਧੀਨ ਭਾਵਾਨੁ ਨਿਭ ਬ੍ਰਹਮੰਦਰੇ
ਬਧਾਇਵਾ ਮਨੁਸ਼ਕ ਅਵਸਥਾ ਕਥਾ ਜੁਧਾਇਪਾਰਿਵਾ ਨਾਹੀ।

ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛਤਾਇ ॥

ਹੋਇ ਕਿ ਏਹਿ ਅਵਸਥਾ ਬਧੁਨਾ ਕਰਿਏ, ਪਰੇ ਪਛਤਾਇ ਕਰਿਏ।

ਕਾਗਦਿ ਕਲਮ ਨ ਲਿਖਣਹਾਰੁ ॥

ਏਹਿ ਅਵਸਥਾਨੁ ਮਧਿ ਲੇਖਾਇ ਮਧ , ਏਤ੍ਰਿਪਾਛ ਨਾ ਕਾਗਦ, ਨਾ ਕਲਮ , ਨਾ ਲੇਖਕਾ ਬਾਲਾ ਜਿਯਾਸੁ,

ਮੰਨੇ ਕਾ ਬਹਿ ਕਰਨਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਹੋਇ ਭਾਵਿਗੁਣਕ ਓਹੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਪਾਰੇ,

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਰਗੋਬਿੰਦ ਓ ਮਾਯਾਭੀਤ ਅਰੇ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੨॥

ਮਰਿ ਕੇਓ ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਫੁਟਕਲੇਰੇ ਵਸਾਯ ਚਾਹਾਯੂ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥12॥

ਮੰਨੈ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਚਾਹਾਯੂ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਵਾ ਫਾਰਾ ਮਨ ਆਉ ਬੁਝਿਰੇ ਭਭਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਾਤਿ
ਹੋਇਆ।

ਮੰਨੈ ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥

ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਵਾ ਫਾਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਝਿਰੇ ਆਨਿ ਬੋਧ ਹੋਇਆ।

ਮੰਨੈ ਮੁਹਿ ਚੇਟਾ ਨਾ ਖਾਇ ॥

ਚਿੰਤਨ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਕੇਵੇ ਸਾਂਝਾਰਿਕ ਕਥੁ ਅਥਵਾ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਰਨ ਵਲੋ ਭੋਗ ਕਰੇ
ਨਾਹਿ।

ਮੰਨੈ ਜਮ ਕੈ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਚਿੰਤਨਗੀਲ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਭਕਾਲਰੇ ਮਨ ਸਹਿਤ ਨਰਕੁ ਮਾਓ ਨਾਹਿ, ਵਰੋ ਦੇਵਗਣ ਸਾਥੁਰੇ ਬ੍ਰਹ-
ਲੋਕਕੁ ਮਾਓ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਹਿੰ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਐਵੋ ਮਾਯਾਭੀਤ ਅਰੇ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੩॥

ਮਰਿ ਕੇਓ ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਫੁਟਕਲੇਰੇ ਲਾਨ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯੂ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥13॥

ਮੰਨੈ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ ॥

ਨਿਰਯਾਤਕ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਮਾਨਵ ਜੀਵਰ ਮਾਰਗਰੇ ਕੀਯੋਈ ਪੁਕਾਰ ਕੀਯੋ ਵਾਯਾ ਆਸੇ ਨਾਹਿ।

ਮੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ ॥

ਚਿੰਤਨਗੀਲ ਮਨੁਸ਼ਯ ਸਾਂਝਾਰਰੇ ਗੋਭਾਰ ਪਾਤੁ ਹੋਇਆ।

ਮੰਨੈ ਮਗੁ ਨ ਚਲੈ ਪੰਥੁ ॥

ਐਧਰਿ ਵਧਿਯੋ ਫੁੱਲਪੂਰਨ ਮਾਰਗ ਅਥਵਾ ਸਾਸ਼ਵਾਦਕਤਾਕੁ ਛਾਡਿ ਧਰਮ-ਪਥਰੇ ਚਾਲੇ।

ਮੰਨੈ ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਸਨਬੰਧੁ ॥

ਚਿੰਤਨਗੀਲਰ ਧਰਮ-ਕਾਰਜਰੇ ਸਭ ਸਫਲ ਹੋਇਆ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਹਿੰ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਓ ਮਾਯਾਭੀਤ ਹੋਇਆ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੪॥

ਮੁਢਿ ਕੇਓ ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਫੁਟਕਲੇਰੇ ਲੀਨ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯੂ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥14॥

ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੇਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮੋਖ ਭਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਿਓ।

ਮੰਨੈ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ ॥

ਚਿੰਤਨ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਸਮਸਤ ਪਰਿਯੋਜਨਾ ਮੁਖ ਯੋਗਿ ਨਾਮਰ ਅਗ੍ਰਯ ਦੇਖਯਾਓ।

ਮੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ॥

ਚਿੰਤਨਗੀਲ ਗੁਰੂਗਿਰੀ ਸ੍ਵਯੰ ਏਵਿ ਭਵ-ਸਾਗਰਕੂ ਪਾਰ ਕਰਿਯਾਓ, ਓਥਾ ਅਨਯ ਸਙਕੂ ਮੁਖ ਪਾਰ ਕਰਾਓ।

ਮੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭਵਹਿ ਨ ਭਿਖ ॥

ਚਿੰਤਨ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਮਾਨਵ ਯੀਵ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਰ ਭਾਰ ਭਿਖਾ ਚੁਭਿ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮ ਬਖੂਓ ਹੂੰ ਗ੍ਰੇਸ਼ ੩ ਮਾਲਾਤੀਓ ਅਰੇ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੫॥

ਮੁਢਿ ਕੇਓ ਚਾਹਾਯੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਫੁਟਕਲੇਰੇ ਲੀਨ ਕਰਿ ਚਾਹਾਯੂ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ॥15॥

ਪੰਚ ਪਰਵਾਣ ਪੰਚ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਮਿਓ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਯੋ ਯੋ ਗ੍ਰੇਸ਼ ਸਭ ਨਿਰੰਜਾਰਕ ਭਾਰਰੇ ਸ੍ਵਾਕ੍ਰੁਤ ਹੋਯਾਓ, ਯੋ ਹੂੰ
ਯੋਗਰੇ ਪ੍ਰਮੁਖ ਹੋਯਾਓ।

ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਏਧਰਿ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਪੁਸ਼ਟ ਅਕਾਲਪੁਰੁਸ਼ਕ ਸਭਾਰੇ ਸੰਨਾਨ ਪਾਯਾਓ।

ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ ॥

ਏਧਰਿ ਸਦਪੁਰੁਸ਼ ਰਾਜ ਧਰਮਾਰਰੇ ਗੋਭਾਵਾਨ ਹੋਯਾਓ।

ਪੰਚਾ ਕਾ ਗੁਰੁ ਏਕੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਸਦਗੁਣੀ ਮਾਨਵਰ ਧਾਨ ਯੋਗਿ ਏਕ ਸਦਗੁਰੂ (ਨਿਰੰਜਾਰ) ਓਰੇ ਹੂੰ ਰਹਿਯਾਓ।

ਜੇ ਕੇ ਕਰੈ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮੁਢਿ ਕੀਰਤਿ ਬਯਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਰਚਨਿਯੋਗਿ ਬਿਸਯੋਗਿ ਕਰਿਯਾਯੂ ਚਾਹੈ ਅਧਵਾ ਚਾਹਾਯੋਰ ਰਚਨਾਰ
ਲੇਖਾ ਕਰੇ

ਕਰਤੇ ਕੈ ਕਰਣੈ ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ॥

ਚਾਹਾਯੋਗਿ ਯੋਗਿ ਰਚਨਿਯੋਗਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤਿਰ ਅਕਾਲਨ ਕਰਮਾਯੋਗਿਯੋਗਿ ਨਾਹਿੰ।

ਧੌਲੁ ਧਰਮੁ ਦਇਆ ਕਾ ਪ੍ਰਤੁ ॥

ਨਿਰਯਾਗ ਭਾਰਾ ਰਚਾ ਹੋਇਆ ਧਰਮ-ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਿਯਤ ਭਉਰੇ ਪਾਰਨਾ ਕਰਿ ਰਘੁਨੰਦੁ ਧੀਰੁ
ਧਰਮਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਅਰੇ।

ਸੰਤੋਖੁ ਥਾਪਿ ਰਖਿਆ ਜਿਨਿ ਸੂਤਿ ॥

ਯਾਹਾ ਬਹਿਤ ਬਛਾਝ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਹੁਰੇ ਵਾਸੀ ਹੋਇਆ।

ਜੇ ਕੇ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥

ਯਦਿ ਕਿੰਧਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਐਵੇ ਰਹਿਬਾਨੁ ਯਾਹੀ ਨੇਕਾ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬੇ ਬਧਾਨਿਥੁ ਹੋਇਆਰੇ।

ਧਵਲੈ ਉਪਰਿ ਕੇਤਾ ਭਾਰੁ ॥

ਕੇਤੇ ਵੇਲੇ ਅਰੇ, ਬੇ ਕੇਤੇ ਵੇਲੇ ਭਾਰਾ ਪਾਏ ਬਾਧਾਧਿ ਰਹਿਯਾ।

ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ॥

ਕਾਰਨਾ ਐਵੇ ਪਰਿਭੂਰੇ ਰਚਿਯੋ ਯਾਹਾ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ ਬੇ ਭਰ੍ਵਰ ਭਰ੍ਵ, ਅਨੰਤ ਅਰੇ।

ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ ਕਵਣੁ ਜੋਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੀ ਬੇਵੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਰ ਵੇਲੇ ਕੇਯੋ ਚਿਤਿ ਭਉਰੇ ਆਗਿਯੋ।

ਜੀਅ ਜਾਤਿ ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਵ ॥

ਰਚਿਯੋ ਐਵੇ ਰਚਨਾ ਅਨੇਕ ਯਾਹੀ, ਰੰਗ ਭਯਾ ਅਲਗ-ਅਲਗ ਨਾਮਰੇ ਯਾਹੀ ਹੋਇਆ
ਲੋਕ ਮੁਖਿਯੋ ਅਲੀ।

ਸਭਨਾ ਲਿਖਿਆ ਵੁੜੀ ਕਲਾਮ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮੁਖਿਯੋ ਭਉਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਸਾਰੇ ਚਾਲੁਧਾ ਕਲਮਰੇ ਕਰਿਯੋ ਲੇਖਾ ਲੇਖਾਯਾ।

ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਕਿੰਨੁ ਯਦਿ ਕੋਈ ਬੇ ਯਾ-ਬਾਧਾਰਨਾ ਐਵੇ ਕਰਿ-ਲੇਖਾ ਲੇਖੁ ਕਯਾ ਕਹੇ, ਭਾਵਾਹੇਲੇ

ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਕੇਤਾ ਹੋਇ ॥

ਬੇ ਐਵੇ ਮਧ ਯਾਹੀ ਪਾਰਿਥ ਨਾਹੀ ਯੇ ਐਵੇ ਲੇਖਾ ਲੇਖੁ ਕਾਲਾ ਕੇਤੇ ਹੋਵੇ।

ਕੇਤਾ ਤਾਣੁ ਸੁਆਲਿਹੁ ਰੂਪੁ ॥

ਲੇਖੁ ਕਾਲਾ ਕਾਲਾ ਐਵੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਾਰੇ ਕੇਤੇ ਚਿਤਿ ਧਰ੍ਵ, ਭਾਵਾਰੇ ਰੂਪ ਕੇਤੇ ਬ੍ਰਹਮਰ ਅਰੇ।

ਕੇਤੀ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਕੌਣੁ ਕੂਤੁ ॥

ਭਾਵਾਰੇ ਕੇਤੇ ਕਾਲ ਅਲੀ, ਐਵੇ ਕਿੰਧਿ ਅਲੀ ਧੀਰ ਬਾਹੁਰੁ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਯਾ।

ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏਕੋ ਕਵਾਉ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਾ ਮਾਤੁ ਐਕ ਚਿਤਰੇ ਬਾਧਾ ਬ੍ਰਹਮਰ ਪੁਰਾਨ ਹੋਇਆ।

ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਏ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਬੇਹੁੰ ਏਕ ਚਕ-ਰੂਪੀ ਆਦੇਗਰੂ ਹੂੰ ਬੁਝੈਰੇ ਏਕਰੂ ਅਨੇਕ ਜੀਵਯਯ, ਓਥਾ ਅਨਧ ਪਦਾਰਥਿਰ ਪੁਕਾਹੁ
ਚਾਲਿਥਾਏ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏਥੁਪਾਯੈ ਮੇਯਾ' ਓਰੇ ਏਥੇ ਬੁਝੈ ਕਾਏਂ ਮੇਯਾ ਹੂੰ ਬੇਹੁੰ ਅਕਪਨਾਯ ਪੁਛੁਕਾ ਬਾਮਧੰਧਰ ਬਿਚਾਰ
ਕਰਿਥਾਰਿਥੈ।

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਹੇ ਅਨਯ ਬੁਝੈ! ਹੂੰ ਓਹ ਪਾਯਰੇ ਧਰੇ ਮਧ ਬਮਧੈਓ ਹੇਕਾ ਮੋਗਧ ਹੁਏਂ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਓਹਨੁ ਭਲ ਲਾਗੇ ਬੇਹੁੰ ਕਾਮਧ ਗੇਝ ਅਰੇ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੬॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਹੇ ਪਰੰਬਰੂ! ਓਹੇ ਬਦਾ ਗਾਥੁ ਰੂਪ ਅਰੇ। ॥16॥

ਅਸੰਖ ਜਪ ਅਸੰਖ ਭਾਉ ॥

ਏਹਿ ਬੁਝੈਰੇ ਅਬੰਧਾ ਲੋਕ ਏਹਿ ਰਚਨੈਥਾਯੁ ਯਪ ਕਰਯੈ, ਅਬੰਧਾ ਹੂੰ ਚਾਯਾਯੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਯੈ।

ਅਸੰਖ ਪੂਜਾ ਅਸੰਖ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਅਬੰਧਾ ਚਾਕਰਿ ਅਰੰਯਾ ਕਰਯੈ, ਅਬੰਧਾ ਓਪਬਾ ਓਪਬਾ ਕਰਯੈ।

ਅਸੰਖ ਗਰੰਥ ਮੁਖਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ॥

ਅਬੰਧਾ ਲੋਕ ਪਾਠਿਕ ਗੁਣ ਓ ਵੇਦ ਆਧਿਕੁ ਮੁਖਰੇ ਪਾਠ ਕਰਯੈ।

ਅਸੰਖ ਜੋਗ ਮਨਿ ਰਹਹਿ ਉਦਾਸ ॥

ਅਬੰਧਾ ਹੂੰ ਮੋਗ-ਬਾਮਧਾਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿ ਮਨਕੁ ਆਬਯਿ ਓਹੁ ਮੁਯ ਰਯੈ।

ਅਸੰਖ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ॥

ਅਬੰਧਾ ਏਧਰਿ ਭਯ ਅਯੈ ਮਿਏ ਏਹਿ ਨਿਰੰਕਾਰਕਾ ਗੁਣ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਯਾਨ ਭਪਲਯੈ ਕਰਯੈ।

ਅਸੰਖ ਸਤੀ ਅਸੰਖ ਦਾਤਾਰ ॥

ਅਬੰਧਾ ਬਧਕੁ ਯਾਗੁਧਾ ਅਧਾ ਪਰਮਾਥ-ਪਧਰੇ ਚਾਗੁਧਾ ਧਾਨੀ ਬਯਨ ਅਯੈ।

ਅਸੰਖ ਸੂਰ ਮੁਹ ਭਖ ਸਾਰ ॥

ਅਬੰਧਾ ਵੀਰ ਰਗਯੈਰੇ ਗੁਣ ਬਾਮਧਾ ਕਰਿ ਗੁਣ ਮਾਓ ਬਧਾ ਕਰਯੈ।

ਅਸੰਖ ਮੋਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਰ ॥

ਅਬੰਗਾ ਮਾਨਵ ਜੀਵ ਮੋਨਿ ਖਾਰਿ ਕਰਿ ਏਕਾਗ੍ਰਿਤਿ ਹੋਇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਓਹੇ ਮਨੁ
ਰਹਿੰਦਾ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏਥੁਪਾਛੈ ਮੇਰਾ' ਪਾਗਰੇ ਏਥੇ ਕੂਛਿ ਕਾਛੈ ਮੇਰੇ ਮੂੰ ਏਥੇ ਅਕਪਨੀਸ਼ੁ ਪੁਰੁਖ ਬਾਨੀਧੀ ਵਿਚਾਰ
ਕਰਿਪਾਰਿਧੀ।

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਹੇ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮ! ਮੂੰ ਤੂੰ ਪਾਗਰੇ ਓਹੇ ਮਨੁ ਬਾਨੀਧੀ ਹੋਵੇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਮੂਹੈ ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਤੂੰ ਮਨੁ ਯਾਵਾ! ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਏਥੇ ਕਾਛੈ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਅਰੇ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੭॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਨੀਧੀ ਰੂਪ ਅਰੇ ॥17॥

ਅਸੰਖ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਘੋਰ ॥

ਏਥੇ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ਅਬੰਗਾ ਮਨੁਸ਼ਿਕ ਵਿਰੁਧ ਭਯਾ ਅਯਾਸ ਅਰੇ।

ਅਸੰਖ ਚੋਰ ਹਰਾਮਖੋਰ ॥

ਅਬੰਗਾ ਚੋਰ ਅਯਾਸ ਅਯਾਸ ਖਾਧਾ।

ਅਸੰਖ ਅਮਰ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੋਰ ॥

ਅਬੰਗਾ ਅਨੰਤ ਯੁਗਰੇ ਵਲ ਪੁਰੋਗ ਕਰਿ ਅਧਾਰਿ ਕਰਿ ਏਥੇ ਬਾਨੀਧੀ ਭਯਾ ਕਰੇ।

ਅਸੰਖ ਗਲਵਢ ਹਤਿਆ ਕਮਾਹਿ ॥

ਅਬੰਗਾ ਅਪਰੰਪਰ ਮਨੁਸ਼ਿਕ ਏਥੇ ਅਨੰਤ ਗਲਾ ਕਾਰਿ ਹਥਾ ਕਰਿ ਪਾਪ ਅਯੁਧ ਕਰੇ।

ਅਸੰਖ ਪਾਪੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਅਬੰਗਾ ਪਾਪੀ ਏਥੇ ਬਾਨੀਧੀ ਪਾਪ ਕਰਿ ਚਲਿਯਾ।

ਅਸੰਖ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੇ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਅਬੰਗਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਿ ਮੇਰੇ ਕਰੇ।

ਅਸੰਖ ਮਲੇਛ ਮਲੁ ਭਖਿ ਖਾਹਿ ॥

ਅਬੰਗਾ ਮਾਨਵ ਏਥੇ ਅਯੁਧ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁਧ ਭਯਾ ਖਾਧਾ।

ਅਸੰਖ ਨਿੰਦਕ ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ ॥

ਅਬੰਗਾ ਲੋਕ ਅਨੰਤ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਨਿੰਦਾ ਮੂਰਖ ਪਾਪ ਬੋਝ ਰਹਿੰਦਾ।

ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਨਾਨਕ ਬੁਝਾਨੁ ਨਿਧਿ ਕਹਿ ਬਿਨਠਿ ਕਰਛੁ ਮੇ ਆਮੇ ਓ ਕੂਕਰੀ ਯਾਵ ਅਪੀਓ ਚਾਨਬਿਕ ਓ
ਆਬੁਰਿਕ ਬਾਝਿ ਬਾਲਾ ਬੁਝਿਰ ਬਥੁਨਾ ਕਰੁਛੁਛੁ।

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰੁ ॥

ਹੇ ਅਨਭ ਬੁਝੋ! ਮੂੰ ਚੁਮ ਓਰੇ ਓਰੇ ਮਖ ਬਮਧਿਓ ਹੇਵਾ ਧਾਛੁ ਮੋਗਧ ਫੂਹੈ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰੁ ॥

ਮਾਝਾ ਚੁਮਕੁ ਭਲ ਲਾਗੇ ਬੇਝਿ ਕਾਮੀਧ ਗੇਬੁ ਅਰੇ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥੧੮॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਹੇ ਧਰੰਦੁਝ! ਚੁਮੇ ਬਧਾ ਗਾਬੁਓ ਰੂਧ ਅਰੇ ॥18॥

ਅਸੰਖ ਨਾਵ ਅਸੰਖ ਥਾਵ ॥

ਚੁਮ ਬੁਝਿਰੇ ਅਕਾਲ ਧੂਰੁਝਾ ਅਬੰਧਧ ਨਾਮ ਓ ਅਬੰਧਧ ਬੁਝ ਅਛਿ ਮੇਛੁਓ ਧਰਮਾਨੁ ਵਾਬ ਕਰਛੁ।

ਅਰੰਮ ਅਰੰਮ ਅਸੰਖ ਲੋਅ ॥

ਅਬੰਧਧ ਹੂੰ ਅਕਛੁਨਾਮ ਲੋਕ ਅਛਿ।

ਅਸੰਖ ਕਹਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਹੋਇ ॥

ਕਿਛੁ ਮੇਛੁਓ ਮਨੁਝਧ ਚਾਛਰਿ ਰਚਨਾਰ ਗਥਿਓ ਕਰਿ ਅਬੰਧਧ ਚਕ ਬਧਵਹਾਰ ਕਰੇ ਚਾਛਾਰ ਮੂਛੁ ਮਖ
ਭਾਰਿ ਹੋਛੁਛੁ।

ਅਖਰੀ ਨਾਮੁ ਅਖਰੀ ਸਾਲਾਹੁ ॥

ਚਕ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਐਛਿ ਨਿਰੰਕਾਰਕ ਨਾਮ ਯਧ ਕਰਮਾਛੁਧਾਰਿਕ, ਚਕ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚਾਛਾਛਰ ਗੂਛ ਗਾਨ
ਕਰਮਾਛੁਧਾਰਿਕ।

ਅਖਰੀ ਗਿਆਨੁ ਗੀਤ ਗੁਣ ਗਾਹੁ ॥

ਧਰਮਾਨੁਛ ਗੂਛ ਗਾਨ ਚਕ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਕਰਮਾਛੁਧਾਰਿਕ, ਚਾਛਾਛੁ ਧੁਗੰਬਾ ਮਖ ਚਕ ਭਾਰਾ ਹੂੰ
ਕਰਮਾਛੁਧਾਰਿਕ।

ਅਖਰੀ ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਬਾਣਿ ॥

ਚਕ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਚਾਛਰਿ ਵਾਗਾਰ ਲੋਗਾ ਓ ਗਾਨ ਕਰਮਾਛੁਧਾਰਿਕ।

ਅਖਰਾ ਸਿਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ਵਖਾਣਿ ॥

ਚਕ ਭਾਰਾ ਹੂੰ ਮਝਿਝਰੇ ਲੋਗਾ ਹੋਛੁਛੁ ਕਰੀ ਵਚਮਾਛੁਧਾਰਿਕ।

ਜਿਨਿ ਏਹਿ ਲਿਖੇ ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ ॥

ਕਿਛੁ ਮੇਛੁਓ ਨਿਰੰਕਾਰ ਐਛਿ ਕਰੀ ਲੋਗਛੁ ਚਾਛਰਿ ਕਧਾਲਰੇ ਕੀਛਿਧਿ ਕਰੀ ਲੋਗਛੁ ਨਾਹੂੰ।

ਜਿਵ ਫੁਰਮਾਏ ਤਿਵ ਤਿਵ ਪਾਹਿ ॥

ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੂਖ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੇਪਰਿ ਕਰਮ ਆਮੇ ਭੋਗ ਕਰੂ।

ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ ਨਾਉ ॥

ਰਚਨਾ ਏਹੀ ਬੁਝਿਓ ਯੇਹੇ ਪੁਸਾਰਕਰਿਛਹਿ, ਭਾਖਾ ਬਸਤ ਨਾਮ-ਰੂਪ ਅਚੇ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ ਕੇ ਥਾਉ ॥

ਭਾਖਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੀਯੋ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏਤ੍ਹਪਾਛੈ ਮੇਰਾ ਠਾਹਰੇ ਏਹੇ ਕੁਝਿ ਕਾਹਿੰ ਯੇ ਸੁੰ ਏਹੀ ਅਕਪਨਾਨੁ ਪੁਰੂਖ ਬਾਨਪੰਥ ਬਿਚਾਰ
ਕਰੇਯਪਾਰਿਵੇ।

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਸੁੰ ਭੁਭ ਠਾਹਰੇ ਠਾਹਰੇ ਮਖ ਬਸਤਿਓ ਏਕਾ ਪਾਛੈ ਯੋਗਧ ਕੁਝੈ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਭੁਭਕੁ ਯਾਵਾ ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਬੇਝੈ ਕਾਰਿਧ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਅਚੇ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੯॥

ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਏ ਪਰੰਬਰੁ! ਭੁਭੇ ਬਾ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਰੂਪ ਅਚੇ। ॥19॥

ਭਰੀਐ ਹਥੁ ਪੈਰੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ॥

ਯਦਿ ਏਹੀ ਗਰੀਰਰ ਫਾਹ, ਪਾਧ ਅਪਵਾ ਕੀਯੋ ਅਯਾ ਮਲਿਨ ਹੋਯਾ।

ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ ॥

ਭਾਖਾਏਲੇ ਪਾਣੀਰੇ ਧੋਯਾਏਲੇ ਬਧਾ ਹੋਯਾ।

ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜੁ ਹੋਇ ॥

ਯਦਿ ਕੀਯੋ ਬਸਤੁ ਮੂਤੁ ਆਦਿ ਭਾਰਾ ਅਪਵਿਤੁ ਹੋਯਾ।

ਦੇ ਸਾਬੁਣੁ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇ ॥

ਬਾਬੁਨਰੇ ਏਕਾਨੁ ਧੁਆਯਾ।

ਭਰੀਐ ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਯਦਿ ਮਨੁਬਧਰ ਕੁਝਿ ਕਰਿਵਾ ਯੋਗੁੰ ਮਲਿਨ ਹੋਯਾ।

ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਭਾਖਾਏਲੇ ਬੇਝੈ ਭੀਰੂਰੂਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਪਵਿਤੁ ਹੋਯਾ।

ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ ਆਖਣੁ ਨਾਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ੳ ਪਾਪ ਕੇਵਲ ਕਹਿਵਾ ਪਾਕਿ ਨਾਹਿ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਣਾ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਹੁ ॥

ੴ ਬਾਬਾਰੇ ਅਮੇ ਮੇਭੈ ਮੇਭੈ ਕਰਿ ਕਰਿਵਾ ਚਾਹਾ ਚਿਉਗੁਬੁ ਭਾਰਾ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾ ਰਬੁਭੈ,
ਮਾਹਾਰ ਫਲ ਅਨੂਬਾਰੇ ਬਰਿ ਅਪਵਾ ਨਕਿ ਪੁਰਿ ਹੋਯਾਭੈ।

ਆਪੇ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹੁ ॥

ਮਨੁਬ ੲ ਜੇਭੈ ਵਾਯ ਕੂਭੇ ਆਭ ੲ ਜੇਭੈ ਹੋ ਚਾਹਾਰ ਫਲ ਪੁਰਿ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ ॥੨੦॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਾ ਕਪਨ ਮੇਭੈ ਜੀਵ ਜੀਵ ਕਰਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਫਲ ਭੋਗਿਵਾ ਪਾਕਿ ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਬੁਭਾ
ਆਵੇਗੇ ੴ ਜਨਮ-ਮ੍ਰਤੁ ਚਕੁਰੇ ਛੇਰਿ ਰਹਿਯਾ। ॥20॥

ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ ॥

ਭਾਈ-ਮਾਭਾ-ਭਪ-ਬਾਖਨਾ, ਜੀਵ ਭਪਰੇ ਵਯਾ ਭਾਵ ਕਰਿ ਭਯਾ ਜੀਭਾਭੈ ਵਾਨ ਵੇਯ

ਜੇ ਕੇ ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ ॥

ਮਧੇ ਕੀਭੈ ਮਨੁਬ ਬਭਾਨ ਪੁਰਿ ਕਰਿਯਾ ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਬੇ ਅਭੈ ਲਯੁ ਹੋਯਾਭੈ।

ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾਉ ॥

ਕਿਭੈ ਮੇਭੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਨਾਮਕੁ ਮਨਰੇ ਪੁਰਿ ਕਰਿ ਗੁਣਿ ੳ ਭਾਵਰਿ ਜੀਭਰ ਚਿਭਨ ਕਰਿਭੈ,

ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਨਾਉ ॥

ਭਾਵ, ਬੇ ਜੀਵ ਅਭਰ ਭਾਈ ਬਾਨ ਕਰਿਭੈ ਆਭ ਜੀਵ ਮਲਿਭਾਕੁ ਵੂਰ ਕਰਿਵੇਯਾਭੈ (ਅਭਾਭ ਬੇਭੈ
ਜੀਵ ਜੀਵ ਬੁਧਰੇ ਵਾਬ ਕਰੁਭੈ ਜੀਭਾਰ ਭਾਵੇ ਲਾਨ ਹੋਯਾ ਜੀਵ ਅਭਰਾਮਾਰ ਮਯਾ ਬਭਾ
ਕਰਿਵੇਯਾਭੈ)।

ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਹੋ ਪੁਰੁ! ਬੁਭ ਗੁਣ ਭੁਭ ਭਾਵੇ ਅਭੈ, ਮੇਭੈ ਭਾਵੇ ਗੁਭ ਗੁਣ ਕਰਿ ਨਾਹਿ।

ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬਭਾਭਾਰ ਗੁਣ ਭਾਰਾ ਕਰਿਵਾ ਵੇਭਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾ ਭਭੈ ਮਭੈ ਹੋਯਾਭੈ ਨਾਹਿ।

ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ ॥

ਹੋ ਜੀਭਾਰ! ਬਰਵਾ ਭੁਭਰ ਭਯਾ ਹੋਯਾ, ਭੁਭੇ ਕਯਾਭੈ ਬੁਭਰ, ਭੁਭ ਰੁਭ ਅਭਾ।

ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਭੁਭੇ ਬਭੈ ਅਭ, ਚੋਭਭਾਭਾ ਆਭ ਬਰਵਾ ਆਭ ਬੁਭਰ ਅਭਾ।

ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ ॥

ਪਰਮਾਨ੍ਰ। ਏਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਮੇਵੇ ਚਿਅਰਿ ਕਰਿਯੁਲੇ, ਬੇਭੇਦੇਵੇਲੇ ਕੇਯੋਂ ਬਮਲ, ਕੇਯੋਂ ਚਾਰਿਯ, ਕੇਯੋਂ
ਧਿਨ ਯੁਲਾ?

ਕਵਣਿ ਸਿ ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਆਕਾਰੁ ॥

ਕੇਯੋਂ ਚਿਤੁ, ਕੇਯੋਂ ਮਾਧ ਯੁਲਾ, ਮੇਵੇ ਏਹਾਰ ਪੁਬਾਰ ਹੋਯਾਯੁਲਾ, ਏਹਾ ਬਬੂ ਕੀਏ ਯਾਥਿਯੋ?

ਵੇਲ ਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਪੁਬਾਰਰ ਨਿਯੋਧ ਬਮਲ ਮਾਹਾ ਬਿਧਾਨ, ਚਿਤ-ਮੂਨਿ ਆਧਿ ਮਧ ਯਾਥਿਯਾਰਿ ਨਾਹਾਯੁ, ਮਧਿ ਏਹਾ
ਯਾਥਿਯਾਰਿਯਾਯੁ ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਨਿਯੋਧ ਰੂਪਰੇ ਵੇਦ ਅਧਵਾ ਧਰਮ-ਗੁਣਰੇ ਯੁਲੇਯਾ ਕਰਿਯਾਯੁ।

ਵਖਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਕਾਦੀਆ ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਕੁਰਾਣੁ ॥

ਏਹਿ ਬਮਲਰ ਯਾਨ ਕਾਯਾਯੁ ਮਧ ਯਥਾ ਨਾਹਿ, ਮਧਿ ਯਥਾ ਯਾਥਾਯਾ ਕੋਰਾਯਾ ਆਧਿਰੇ ਯੁਲੇਯਾ ਯਾਥਾਯਾ।

ਥਿਤਿ ਵਾਰੁ ਨਾ ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋਈ ॥

ਏਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਚਰਨਾਰ ਧਿਨ, ਕਾਰ, ਚਿਤੁ ਓ ਮਾਧ ਆਧਿ ਕੋਯਿਯੋ ਮੋਗਾ ਮਧ ਯਾਥਿਯਾਰਿ ਨਾਹਾਯੁ।

ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥

ਏਹਿ ਬਿਥਲਰੇ ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਏਹਿ ਯਗਧਰ ਚਰਯੋਧਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਏਹਿ ਯਾਥਿਯਾਰਿਰੇ ਮੇ ਏਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਪੁਬਾਰ
ਕੇਵੇ ਹੋਯਾਯੁ।

ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ ਕਿਵ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂਂ ਬੇਹਿ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਾਯਾ ਕੋਯੋਧ ਕਯੋਧਿ ਕਯੋਧਿ, ਚਾਯਾਰਿ ਪੁਰੁਖਾਯਾ ਕਰਿਯੋ, ਕੇਯੋਂ ਯੁਲਿ ਕਯੋਧਾ ਕਰਿਯੋ
ਆਯ ਕੇਯੋਧਿ ਚਾਯਾਰਿ ਯੋਧਾਯੁ ਯਾਥਿਯਾਰਿਯੋ?

ਨਾਨਕ ਆਖਣਿ ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਇਕ ਦੂ ਇਕੁ ਸਿਆਣਾ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਕਯੋਧਿ ਮੇ ਮੇ ਕੋਯਿਯੋ ਅਧਾ ਠਾਨੂ ਕੁਯੋਧਾਯਾ ਯਾਥਿ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾਯਾ ਬਿਥਲਰੇ ਕੁਯੋਧਿ।

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ॥

ਕਿਨੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮਾਯਾਨ ਅਧੇ, ਚਾਯਾਰਿ ਨਾਧ ਚਾਯਾ ਠਾਨੂ ਮਧ ਮਾਯਾਨ ਅਧੇ, ਬ੍ਰਹ੍ਮਰੇ ਮਾਯਾ ਹੋਯੋਧਿ
ਬਬੂ ਚਾਯਾਰਿ ਆਧੇਯਰੇ ਏਹਿ ਹੋਯੋਧਿ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੇ ਆਪੋ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ ॥੨੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਮਧਿ ਕੋਯਿਯੋ ਚਾਯਾਰ ਗੁਣ ਯਾਥਿਯਾਰ ਅਧਵਾ ਨਿਰਯਾਰਾਯਾ ਯੋਧਾ ਯਾਥਿਯਾਰ ਪਾਯੋਂ ਅਯੋਧਾਨ
ਕਰਿਯਾਯਾ ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਬੇ ਏਹਿ ਲੋਕਰੇ ਕਥਾ ਪਰਲੋਕਰੇ ਮਧ ਬਯਾਨ ਪਾਯ ਨਾਹਿ ॥੨੧॥

ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖ ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ ॥

ਬਧਗੁਰੂ ਯਥਾ-ਬਾਯਾਰਯਾਯਾ ਮਨਰੇ ਬਬੂ ਆਕਾਯਾ ਓ ਬਬੂ ਪਾਯਾਲ ਹੋਵਾਰ ਬਾਯਲਰ ਨਿਯੋਧਿ ਕਰਿ
ਕਯੋਧਿ ਮੇ ਅਯੋਧਾ ਅਯੋਧਾ ਪਾਯਾਲ ਓ ਆਕਾਯਾ ਅਯੋਧਿ।

ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲਿ ਥਕੇ ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ ॥

ਬੇਦ ਗੁਰੂਰੇ ਮਧ ਏਹਿ ਏਕ ਕਥਾ ਕੂਹਾਮਾਯਕਿ ਮੇ ਏਹਾ ਗੋਯਾਯਿਕਾ ਯਾਵ ਏਹਾ ਗੋਯਾਯਿਕਾ ਯਾਕਿ
ਮਾਯਕਿ ਕਿਛੁ ਏਹਾਰ ਅਭੁ ਪਾਯਨਾਹਿ।

ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ ਅਸੁਲੁ ਇਕੁ ਧਾਤੁ ॥

ਬਹੁ ਧਰਮ ਗੁਰੂਰੇ ਅਠਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਯਾਵ ਕਥਾ ਕੂਹਾਮਾਯਕਿ, ਕਿਛੁ ਵਾਸਤਵਰੇ ਏਹਾਰ ਮੂਲ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਿੰ ਮਿਏ ਏਹਾਰ ਬੁਝਾ ਅਠਹਿ।

ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਮਧਿ ਬੇਹਿ ਬੁਝਿਕੇ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾਪਾਰਿਕ ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਕੇਹਿ ਲੇਖੇ, ਕਿਛੁ ਬੇਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿਵਾਵਾਲਾ
ਬੁਝਾ ਨਭੁ ਹੋਯਾਮਾਯ।

ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੁ ॥੨੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਚਨੇਭਾਵੁ ਏਹਿ ਬੰਦੁ ਯਾਵ ਮਾਯਾ ਕੂਹਾਮਾਯ, ਬੇ ਨਿਯਮੁ ਨਿਯਮੁ ਯਾਯਿਕਿ ਅਧਾਰ
ਯਾਯਿਕਿ। ॥੨੨॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਏਤੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ ॥

ਬੁਝਿ ਕਰੁਧਾ ਬਾਧਕ ਮਧ ਪਰਮਾਮਾਯ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਭਾਵਾਯਾਵ ਬਾਧਾ ਪਾਯਨਾਹਿ।

ਨਦੀਆ ਅਤੈ ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ॥

ਮੇਧਰਿ ਨਦੀ-ਨਾਲ ਬਹੁਰੇ ਮਿਥੀ ਭਾਵਾਰ ਅਧਾਰ ਅਭੁ ਪਾਯਪਾਰੇ ਨਾਹਿ, ਵਰਾ ਨਿਯਮੁ ਅਭੁ ਮਧ
ਹੋਯਾਮਾਯ, ਬੇਹਿਪਰਿ ਬੁਝਿ ਕਰੁਧਾ ਵਾਧਿ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬੇਹਿਪਰੇ ਹਿੰ ਲਾਧ ਹੋਯਾਮਾਯ।

ਸਮੁੰਦ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ॥

ਬਹੁਰੇ ਗਾਹੁ ਹੋਯਾ ਪਰਵਤ ਬਾਧਾ ਧਨ-ਬਾਧਿਕ ਮਾਯਿਕ ਹੋਯਾ ਮਧ,

ਕੀੜੀ ਤੁਲਿ ਨ ਹੋਵਨੀ ਜੇ ਤਿਸੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰਹਿ ॥੨੩॥

ਬੇ ਪਿਛੁਤਿ ਬਾਧਾ ਹੋਯਾਪਾਰਿਕ ਨਾਹਿ, ਮਧਿ ਭਾਵਾਰ ਮਨਹੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਿਬੁਧੁ ਹੋਯਾਮਾਯ।
॥੨੩॥

ਅੰਤੁ ਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਬੇਹਿ ਨਿਯਮਾਰਯ ਬੁਝਿ ਕਰਿਵਾ ਆਯੁ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਵਾ ਭਾਰਾ ਕੀਯਿ ਅਭੁ ਹੋਯਾਪਾਰੇ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤੁ ਨ ਕਰਣੈ ਦੇਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਰਚਨੇਭਾ ਭਾਰਾ ਰਚਨਾ ਹੋਯਾਮਾਯ ਬੁਝਿਕੇ ਕੀਯਿ ਅਭੁ ਨਾਹਿ ਪਰਭੁ ਮੇਵੇ ਬੇ ਬਿਅਭੁ
ਬੇਭੇਵੇਲੇ ਮਧ ਕੀਯਿ ਅਭੁ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤੁ ਨ ਵੇਖਣਿ ਸੁਣਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਦੇਖ੍ਹਾਉ ਓ ਗੁਣਿਕਾਰੇ ਮਖ ਕੀਯੋਇ ਅਭੁ ਨਾਹਿ, ਅਧੀਭ, ਬੇਹਿ ਨਿਰਯਾਰ ਬਰ੍ਹਦੁਝਾ ਓ ਬਰ੍ਹਗੋਭਾ ਅਚਭਿ।

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਮਨਿ ਮੰਤੁ ॥

ਯੋਗਿਯਾ ਭੁਧਿਯੋ ਰਹੁਬਾ ਕੀ, ਭਾਵਾਰ ਬੋਧ ਮਖ ਹੋਯਾਯਾ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਬੇ ਪੁਬਾਰ ਕਰਿਯਾ ਬੁਝਿਯੋ ਅਧਿ ਅਧਿਕਾ ਬਾਧਾ ਯਾਧਿ ਹੋਯ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਭਾਵਾਰਿ ਆਧਿ ਓ ਅਭ ਯਾਧਿ ਹੋਯ ਨਾਹਿ।

ਅੰਤੁ ਕਾਰਣਿ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਯਾਧ ਭਾਵਾਰਿ ਅਭ ਪਾਯਾ ਪਾਯੋ ਬਾਧਿ ਕਰੁਯਭਿ।

ਤਾ ਕੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ ॥

ਕਿਭੁ ਬੇਹਿ ਅਧਿ, ਅਭਿ ਅਧਿਕ-ਪੁਰੁਬਾ ਅਭ ਪਾਯ ਹੋਯ ਨਾਹਿ।

ਏਹੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਭਾਵਾਰਿ ਗੁਣਿ ਅਭ ਕੇਯੋ ਅਭਿ ਕੇਯੋ ਯਾਧ ਨਾਹਿ।

ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਐ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ ॥

ਬੇਹਿ ਪਰ੍ਹਦੁਝਾ ਪੁਰ੍ਹਦੁਝਾ, ਬੁਝਿ, ਆਧਾਰਿ ਅਧਿਕ ਗੁਣਿਕੁ ਯੋਧੇ ਕੁਯਾਯਾਯਾਧਿਕ ਬੇਧੇ ਅਧਿਕ ਹੋਯਾਯਾਯਭਿ।

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਊਚਾ ਥਾਉ ॥

ਨਿਰਯਾਰ ਬਰ੍ਹਗੋਝ ਅਚਭਿ, ਭਾਵਾਰਿ ਬੁਧ ਬਰ੍ਹੋਯ ਅਚੇ।

ਊਚੇ ਉਪਰਿ ਊਚਾ ਨਾਉ ॥

ਕਿਭੁ ਬੇਹਿ ਬਰ੍ਹਗੋਝ ਨਿਰਯਾਰਕ ਨਾਧ ਮਯਾਧਧਿ ਅਚੇ।

ਏਵਡੁ ਊਚਾ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ॥

ਧਿ ਕੀਯੋਧਿ ਯਭਿ ਭਾਵਾਰਿ ਯਾਧੁ ਬਧ ਅਧਿਕ ਯਭਿ ਅਚੇ,

ਤਿਸੁ ਊਚੇ ਕਉ ਜਾਣੈ ਸੋਇ ॥

ਭਾਵਾਯੋਯ, ਬੇ ਬਰ੍ਹੋਯ ਮਾਯਿਕਕੁ ਯਾਧਿ ਪਾਯੋ।

ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਆਪਿ ॥

ਨਿਰਯਾਤ ਨਿਰਯਾਤ ਬਰਬਰੁ ਨਿਰਯਾਤੁ ਹੋਇ ਜਾਇ, ਅਨਧੁ ਕੇਹੁ ਨੂਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ ॥੨੪॥

ਬਧਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀਯਾ ਕਪਨ ਅਛਿ ਮੇ ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾਬਾਗਰੁ ਜੀਵ ਭਉਰੇ ਕਰੁਣਾ ਕਰਿ ਭਾਯਾ ਕਰਿ
ਅਨੂਬਾਹੇ ਭਾਯਾਯਾ ਬਧਗੁਰੂ ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੁਣਾ ॥੨੪॥

ਬਹੁਤਾ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਜਾਇ ॥

ਭਾਯਾਯਾ ਭਉਕਾਰੁ ਆਭੇ ਅਧੁਕੁ ਅਭੇ ਮੇ ਭਾਯਾਯਾ ਲੇਖਾਰੁ ਬਾਧਾਰਥੁ ਕਾਯਾ ਪਾਯਾਯਾ ਨਾਹੈ ॥

ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥

ਬੇ ਅਨੇਕੁ ਅਭਿਯੋਗੁ ਕਰੁਣਾ ਕਾਰਣੁ ਬਭੇ ਅਭੇ, ਕਿਛੁ ਬੇਧੁਰੇ ਲੇਖਾਯਾ ਭਿਲੇ ਮਾਯਾ ਨਾਹੈ ॥

ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਜੇਧ ਅਪਾਰ ॥

ਕੇਭੇ ਅਭਿਯੋਗੁ ਬਾਰੁ ਭਾਯਾਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਯਾ ਚਾਹੈ ਰਹਿਯਾਯਾ ॥

ਕੇਤਿਆ ਗਣਤ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਭਾਯਾਯਾ ਬਾਧਾਰੁ ਗਣਤੁ ਹੋਇ ਬੇਧਾਯਾਯਾ ਨਾਹੈ ॥

ਕੇਤੇ ਖਪਿ ਤੁਟਹਿ ਵੇਕਾਰ ॥

ਕੇਭੇ ਮਾਨਵ ਨਿਰਯਾਤੁ ਬਾਰਾ ਪ੍ਰਧਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਕੇਕਾਰੁ ਮੋਹਾਯਾਯਾ ਭਾਯਾਯਾ ਬਾਧਾਰੁ ਕਰਿ ਕਰਿ
ਮਰਿਯਾਯਾ ॥

ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਕੇਹੁ ਅਭਿਯੋਗੁ-ਪ੍ਰਧਨੁਕੁ ਬਾਰਾ ਭਿਯਾਯਾਯਾ ਪਦਾਰਥੁ ਨੇਕੁ ਅਭਿਯੋਗੁ ਕਰਿਯਾਯਾ ॥

ਕੇਤੇ ਮੁਰਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਕੇਹੁ ਮੁਖੁ ਬਾਧਾਯਾ ਪਦਮਾਯਾਯਾ ਠਾਰੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨੇਕੁ ਗਾਯਾਯਾ, ਕੇਭੇ ਭਾਯਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਨਾਹੈ ॥

ਕੇਤਿਆ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਦ ਮਾਰ ॥

ਕੇਭੇਭਾਯਾਯਾ ਦੂਖੁ ਭੁਖੁ ਭਾਯਾਯਾ ਭਾਯਾਯਾ, ਕਾਰਣੁ ਭਾਯਾ ਭਾਯਾਯਾ ਕਰਿਯਾਯਾ ਹੋਇ ਲੇਖਾਯਾ ਬੇਧਾਯਾਯਾ ॥

ਏਹਿ ਭਿ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾਰ ॥

ਕਿਛੁ ਆਭਿਯੋਗੁ ਬਾਧਾਯਾ ਭਾਯਾਯਾ ਪਦਮਾਯਾਯਾ ਰੁ ਅਭਿਯੋਗੁ ਮਾਨਯਾਯਾ ॥

ਬੰਦਿ ਖਲਾਸੀ ਭਾਣੈ ਹੋਇ ॥

ਭਾਯਾਯਾ ਮੋਹਾਯਾਯਾ ਮਾਨਵ ਜੀਵਕੁ ਭਾਯਾਯਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਭਾਯਾਯਾ ॥

ਹੋਰੁ ਆਖਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਕੂ ਮਾਮਾ - ਮੋਹਾਹਰ ਬਥਨਰੂ ਮੁਛਿ ਮਧ ਯੁਰਕਾ ਆਯਾਹਰੇ ਰਹਿਲੇ ਹੂੰ ਮਿਲਿਯਾਏ ।

ਜੇ ਕੇ ਖਾਇਕੁ ਆਖਣਿ ਪਾਇ ॥

ਏਤ੍ਰਪਾਯ ਕੋਛਿ ਅਨਧ ਬਿਖੁ ਹੇਯ , ਕੇਹਿ ਮਧ ਕਹਿ ਪਾਰਿਕ ਨਾਹੂੰ; ਅਪ੍ਰਾਧ - ਯੁਰਕਾ ਆਯਾਹਰੇ ਰਹਿਲੇ ਅਭਿਰਿਯ ਮਾਮਾਹਰ ਮੋਹਾ - ਬਥਨਰੂ ਮੁਛਿ ਹੇਯਾਰ ਕੋਛਿਯਿ ਅਨਧ ਬਿਖੁ ਕੇਯ ਕਹਿਪਾਰਿਕ ਨਾਹੂੰ।

ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਜੇਤੀਆ ਮੁਹਿ ਖਾਇ ॥

ਮਧਿ ਅਯਾਨਠਾ ਬਥਨਰ ਕੋਛਿਯਿ ਬਧਿਯਿ ਏਹਿ ਬਿਥਨਰੇ ਕਠਾ ਹੇਯਾਰ ਚੇਞਾ ਕਰਿਕ ਠਾਹਾ ਹੇਯਲੇ ਠਾਕੂ ਯਗਾ ਪਠਿਕ ਮੋਧ ਧੇਯ ਨਿਯ ਮੁਛਰੇ ਮਧ ਆਧਿਕ ਕੇਠੇ ਚੋਠ ਯਾਯਕਾਕੂ ਪਠੇਧ ।

ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਪਰਮਾਮ੍ਹਾ ਧੰਧਾਰਰ ਧਧਧੁ ਪ੍ਰਾਥਮਾਨਕ ਆਬਧਧਕਠਾ ਯਾਯੁਛੁਛਿ ਏਥੰ ਠਾਕੂ ਧੁਧੰ ਹੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮਧ ਕਰੁਛੁਛਿ ।

ਆਖਹਿ ਸਿ ਭਿ ਕੇਈ ਕੋਇ ॥

ਧੰਧਾਰਰੇ ਧਧਧੁ ਯਾਧ ਕ੍ਰਠਯ ਹੂੰ ਨਾਧਾਛੁਛਿ , ਕੇਠੇ ਬਧਿਯਿ ਏਮਿਠਿ ਅਛੁਛਿ ਮਿਧ ਏਹਿ ਕਠਾ ਕੂ ਮਾਨਛੁਛਿ ।

ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ ॥

ਪਰਮਾਮ੍ਹਾ ਪ੍ਰਧਧੁ ਹੋਯਕ ਮੋਯਯੰ ਬਧਿਯਿਯੁ ਨਿਯਰ ਧੁਛਿ ਯਾਨ ਕਰਿਕਾਰ ਧਿਛਿ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਛੁਛਿ ।

ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥੨੫॥

ਹੇਯ ਨਾਨਕ ! ਧਿਧ ਠ ਕਾਧਯਾਧ ਮਾਨਕ ਕਾਧਯਾਧ ਹੋਯਕਧਾਛੁਛਿ; ਅਪ੍ਰਾਧ - ਠਾਕੂ ਯਯ ਓ ਯਯਧ ਪਧ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਕਧਾਧਾ ॥25॥

ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ ॥

ਨਿਰਕਾਰਕ ਮੋਯਯੰ ਗੁਧਕੂ ਕਧਨ ਕਰਿਪਾਰਿਕਾ ਨਾਹੂੰ ਠਾਹਾ ਅਮੁਲਧ ਅਠੇ, ਆਯ ਏਹਿ ਨਿਰਕਾਰਕ ਧੁਰਧ ਅਮੁਲਧ ਕਾਪਾਰਿਕ ਅਠੇ।

ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡਾਰ ॥

ਏਹਿ ਧੁਰਧ ਰੂਪਾ ਕਾਪਾਰਿਕ ਮਾਰਧਧਨ ਕਰੁਧੁਕਾ ਧਛੁ ਮਧ ਅਮੁਲਧ ਕਾਪਾਰਾ ਅਠਛੁ ਏਥੰ ਧੇਯਿ ਧਛੁ ਮਾਨਕ ਪਾਧਰੇ ਮੋਯਯੰ ਧਧਗੁਧਰ ਯਧਾਰ ਅਛਿ ਠਾਹਾ ਮਧ ਅਮੁਲਧ ਅਠੇ ।

ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥

ਮੋਯਯੰ ਬਧਿਯਿ ਏਹਿ ਧਛੁ ਮਾਨਕ ਪਾਧਰੇ ਪ੍ਰਯੁ - ਮਿਯਨ ਪਾਯਯ ਆਧਛੁ ਧੇਧਮਾਨੇ ਮਧ ਅਮੁਲਧ ਏਥੰ ਮੋਯਯੰ ਗੁਧ ਨੇਯਧਾਛੁਛਿ ਠਾਹਾ ਮਧ ਅਮੁਲਧ ਅਠੇ ।

ਅਮੁਲ ਭਾਇ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ ॥

ਪਰਬਰ ਗੁਰੂ - ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਅਮੁਲ ਅਰਥ , ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ੇਖਰੀ ਅਨੰਤ ਮੱਧ ਅਮੁਲ ਅਰਥ ।

ਅਮੁਲ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਅਕਾਲ - ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਨਾਮੁ ਮੱਧ ਅਮੁਲ ਅਰਥ , ਭਾਵ ਨਾਮੁਨਾਮੁ ਮੱਧ ਅਮੁਲ ਅਰਥ ।

ਅਮੁਲ ਤੁਲੁ ਅਮੁਲ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਨਾਮੁ ਕਰਿਬਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਅਮੁਲ ਅਰਥ , ਏਵਾਂ ਭਾਵ ਮਾਨਸੁ ਭਲ - ਮਨੁ ਕਰਿ ਜੋ ਭੁਲੇਖਾ ਯੋਗੁ ਪਰਿਵਾਸ ਮੱਧ ਅਮੁਲ ਅਰਥ ।

ਅਮੁਲ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਹਿਬ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਮਾਭਿਰਾਮ ਪਦਾਰਥ ਮੱਧ ਅਮੁਲ ਅਰਥ ਏਵਾਂ ਬੇਸੁ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਚਿੰਨ੍ਹ ਮੱਧ ਅਮੁਲ ਅਰਥ ।

ਅਮੁਲ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਭਾਵ ਭਉਰੇ ਸ਼ੇਖਰੀ ਜੋ ਮੱਧ ਅਮੁਲ ਅਰਥ ਭਾਵ ਭਾਵ ਆਦੇਸ਼ ਮੱਧ ਅਮੁਲ ਅਰਥ ।

ਅਮੁਲੇ ਅਮੁਲ ਅਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬੇਸੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਭਿ ਅਮੁਲ ਅਰਥ ਭਾਵ ਕਥਾ ਯੋਗਿਨੀ ਬੇਸੁ ਕਰਿਬਾਰ ਅਸੰਬੰਧ ਅਰਥ ।

ਅਖਿ ਅਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਪਰਬੁ ਭਾਵ ਮੱਧ ਅਨੇਕ ਭੇਦਭੇਦ ਭਾਵ ਗੁਣਗੁਣ ਅਖਿ ਅਰਥ ਭਾਵ ਬੁਝੁ ਕਰਿ - ਕਰਿ ਭੁਭ , ਭਵਿਖੀ ਆਭਿ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਭਾਵ ਲਿਵਲੀਨ ਸ਼ੇਖਰੀ ।

ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਚਾਰਿਨਾ ਵੇਦ ਏਵਾਂ ਅੰਗ ਪੁਰਾਣੇ ਮੱਧ ਭਾਵ ਮਹਿਮਾ ਜੂਝਾ ਯਾਯਯ ।

ਆਖਹਿ ਪੜੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣੁ ॥

ਭਾਵੁ ਪੜ੍ਹਿਬਾਰਿ ਵਾਲਾ ਮੱਧ ਅਕਾਲ - ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਹਿਬ ਅਖਿ ਕਰਿ ।

ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆਖਹਿ ਇੰਦੁ ॥

ਅਸੰਬੰਧ ਬੁਝੁ ਏਵਾਂ ਭੇਦ ਭਗਵਾਨ ਜੋ glory ਜੋ ਵੇਖਿਯੋ ਜੂਝੁ ।

ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ ਤੈ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥

ਗੋਪੀਨਾ ਗੋਪਾਲ ਜੂਝੁ ਭਾਵ ਭਾਵ ਗੋਪੀਨਾਨਾ ਮੱਧ ਨਿਰੰਕਾਰ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਿ ।

ਆਖਹਿ ਈਸਰ ਆਖਹਿ ਸਿਧ ॥

ਮਹਾਦੇਵ ਭਯਾ ਗੋਰਗ ਅਧਿ ਬਿਭ ਮਖ ਚਾਯਰਿ ਕੀਰੈ ਕਹੁੰਦੁ।

ਆਖਹਿ ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧ ॥

ਬੇਹੁ ਬੁਝਿਕਯੋ ਐਹੁ ਯਗਤਰੇ ਮੇਰੇ ਰੂਝਿਮਾਨ ਯਾਤ ਕਰਿਯੋ ਬੇਮਾਨੇ ਮਖ ਚਾਯਰਿ ਮਯ ਕਹੁੰਦੁ।

ਆਖਹਿ ਦਾਨਵ ਆਖਹਿ ਦੇਵ ॥

ਬਮਬੁ ਧੋਰਧ ਓ ਧੇਵਧਾ ਅਧਿ ਮਖ ਚਾਯਰਿ ਮਹਿਮਾ ਕਹੁੰਦੁ।

ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵ ॥

ਬੰਬਾਰਰ ਬਰੂ ਪ੍ਰਭਾ-ਕਰਮਾ ਮਾਨਵ, ਨਾਰਧ ਅਧਿ ਰਬਿ-ਮੁਨਿ ਭਯਾ ਅਨੂ ਭਯ ਚਾਯਰਿ ਪ੍ਰਬੰਬਾਰ ਗਾਭ ਗਾਨ ਕਰੁੰਦੁ।

ਕੇਤੇ ਆਖਹਿ ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥

ਕੇਰੇ ਯਾਵ ਵਰੁਮਾਨ ਕਹੁੰਦੁ, ਭਯਾ ਕੇਰੇ ਭਵਿਬਧਰੇ ਕਹਿਵਾਨੂ ਮਨੁ ਕਰਿਵੇ

ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਯਾਵ ਅਭਾਭ ਕਾਲਰੇ ਕਹਿ ਨਿਯ ਯਾਵਨ ਬਮਾਧੁ ਕਰਿਯੋ।

ਏਤੇ ਕੀਤੇ ਹੋਰਿ ਕਰੇਹਿ ॥

ਐਠਿਕ ਅਮੇ ਗਭਿ ਪਾਰਿਯੋ, ਮਧਿ ਐਰੇ ਅਬੁਰਿ ਅਧੁਕ ਮੋਗ ਕਰਮਾਧ।

ਤਾ ਆਖਿ ਨ ਸਕਹਿ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥

ਭਾਬਾਬੇਲੇ ਮਖ ਕੇਹਿ ਬਾਧਨ ਬਾਰਾ ਚਾਯਰਿ ਅਨੂਲਧ ਬੂਠਿ ਕਹਿ ਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹਿੰ।

ਜੇਵਡੁ ਭਾਵੈ ਤੇਵਡੁ ਹੋਇ ॥

ਮੇਰੇ ਬ-ਬਿਬਾਰ ਚਾਯਰਿ ਬੇਰੇ ਬਿਬੁਠ ਹੋਯਾਯਾਯ।

ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਗ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਧੇਵ ਯਾ ਕਹੁੰਦੁ ਮੇ ਬੇ ਬਧ ਬਰੂਧ ਨਿਰਯਾਰ ਫੁੰ ਨਿਯਰ ਅਨੂਲਧ ਗੁਭ ਯਾਯਾਯ।

ਜੇ ਕੇ ਆਖੈ ਬੋਲੁਵਿਗਾਧੁ ॥

ਮਧਿ ਕੋਯਿਬਿ ਨਿਰਧਕ ਕਹਿਵਾ ਕਾਲਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਯਾ ਅਭੁ ਕਹੇ ਮੇ ਬੇ ਐਠਿਕ

ਤਾ ਲਿਖੀਐ ਸਿਰਿ ਗਾਵਾਰਾ ਗਾਵਾਰੁ ॥੨੬॥

ਭਾਬਾਬੇਲੇ ਭਾਬਾਨੂ ਮਹਾਨੂਰਿ ਗਯਾਧਾਧ। ॥੨੬॥

ਸੈ ਦਰ ਕੇਹਾ ਸੈ ਘਰ ਕੇਹਾ ਜਿਤ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥

ସେହି ପ୍ରତିପାଳକ ଇଶ୍ବରଙ୍କ ଦ୍ବାର ତଥା ଘର କିପରି ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ବସି ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖକୁ ସମ୍ଭାଳନ୍ତି?

ਵਾਜੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥

(ଏଠାରେ ସଦଗୁରୁ ଜୀ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ନିବୃତ୍ତିରେ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି) ହେ ମାନବ! ତାଙ୍କରି ହାତରେ ନାନା ପ୍ରକାର ଅସଂଖ୍ୟ ବାଜା ବାଜୁଛି ଆଉ କେତେ ବାଦକ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ।

ਕੇਤੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਨਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥

କେତେ ରାଗ ଓ ରାଗିଣୀ ଏବଂ ଗାଲବା ପାଇଁ କେତେ ଗନ୍ଧର୍ବ ଆଦି ଅଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਹਿ ਤਹਨੇ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦਆਰੇ ॥

ସେହି ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଯଶ ପବନ, ଜଳ ତଥା ଅଗ୍ନି ଦେବ ଗାଆନ୍ଧି ତଥା ସମସ୍ତ ଜୀବଙ୍କ କର୍ମର ବିଶ୍ଳେଷକର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କରି ହୃଦରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତାଙ୍କରି ମହିମା ଗାନ କରନ୍ତି ।

ਗਾਵਹਿ ਚਿਤ ਗਪਤ ਲਿਖਿ ਜਾਣਹਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ଜୀବ ମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କରାଯାଇଥିବା କର୍ମ ଙ୍କୁ ଲେଖିବା ବାଲା ଚିତ୍ର-ଗୁପ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅକାଳ-ପୁରୁଷ ଙ୍କ ଯଶଗାନ କରୁଛନ୍ତି ତଥା ଧର୍ମରାଜ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ଦ୍ଵାରା ଲେଖାଯାଇଥିବା ଶୁଭ-ଅଶୁଭ କର୍ମ ଙ୍କୁ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਹਿ ਈਸਰ ਬਰਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥

ପରମାତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଦିତ ଶିବ, ବ୍ରହ୍ମା ବା ତାଙ୍କର ଦେବୀ ଯିଏ ଶୋଭାବାନ ଅଟେ, ସବୁବେଳେ ତାଙ୍କର ସ୍ତୁତି – ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ ਇਦਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥

ହେ ନିରଞ୍ଜନ ! ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ଅଧିପତି ଇନ୍ଦ୍ର ନିଜର ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସି ଅନ୍ୟ ଦେବତା ମାନଙ୍କ ସହ ତୁମର ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତୁମର ଯଶ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ ਇਦਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥

ହେ ନିରଞ୍ଜନ ! ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ଅଧିପତି ଇନ୍ଦ୍ର ନିଜର ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସି ଅନ୍ୟ ଦେବତା ମାନଙ୍କ ସହ ତୁମର ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତୁମର ଯଶ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਹਿ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਸਾਧ ਵਿਚਾਰੇ ॥

ସିଦ୍ଧ ଲୋକ ସମାଧିରେ ସ୍ଥିତ ହେଇ ତୁମର ଯଶ ଗାଉଛନ୍ତି, ଯିଏ ବିଚାରବନ୍ତ ସାଧୁ, ସେ ବିବେକରୁ ଯଶଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਨਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਹਿ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥

ତୁମର ସ୍ତୁତିଗାନ ଯଦି, ସତୀ ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଗାଉଛନ୍ତି ତଥା ପରାକ୍ରମୀ ଯୋଦ୍ଧା ତୁମର ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ਗਾਵਨਿ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥

ਬੰਸਾਰਰ ਬਧਬੁ ਬਿਧਾਨ ਵਾ ਮਹਾਨ ਯੋਗੇਸ਼੍ਵਰ ਰੂਪ-ਮੂਨਿ ਮੂਰ-ਮੂਰੂ ਵੇਦ ਪਛੇ-ਪਛੇ ਚਾਕ ਅਕਾਲ
ਪ੍ਰਰੂਪਕ ਮਗਗਾਨ ਕਰੁਛੁ ।

ਗਾਵਨਿ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗਾ ਮਛ ਪਇਆਲੇ ॥

ਮਨਰ ਮੋਹਾ ਆਗਿ ਵਾਲਿ ਬਧਬੁ ਬੁਧਰ ਬੁਧ ਬੁਧ ਲੋਕ , ਮੂਰੁਪ ਲੋਕ ਓ ਪਾਤਾਲ ਲੋਕਰੇ ਚੂਮਰ
ਗੁਗਾਨ ਕਰੁਛੁ ।

ਗਾਵਨਿ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥

ਨਿਰਯਾਰ ਵਾਰਾ ਭਵੁ ਕਰਮਾਯੁਵਾ ਚਭਦ ਰਹੁ , ਬੰਸਾਰਰ ਅਠਸਠਿ ਚਾਰ ਚਥਾ ਬੇਠਾਰੇ
ਵਿਧਮਾਨ ਬਛੁ ਮਧ ਚਾਕਰ ਮਗ ਗਭੁਛੁ ।

ਗਾਵਨਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥

ਬਹੁ ਮੋਕਾ , ਮਹਾਵਲਾ , ਗੁਰਵਾਰ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਰੂਪਕ ਮਗ ਗਭੁਛੁ , ਭਵੁਭਿਰ ਚਾਰੋਚਿ ਬ੍ਰੋਭ
(ਅਭੁਭ , ਯਰਮੁਭ , ਬੇਧਭ ਵਾ ਭਭੁਭ) ਮਧ ਚਾਕਰ ਗੁਗ ਗਭੁਛੁ ।

ਗਾਵਨਿ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਧਾਰੇ ॥

ਨਵਗਭ , ਮਭੁਭ ਓ ਬੰਸੁਭੁ ਬੁਭੁਭ ,ਮਹਾ ਬੇਧੁ ਰਚਯੋਭਾ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਧਾਰਗ ਕਰਿ ਰਭੁਛੁ , ਬੇ
ਬਧਬੇ ਚੋਰ ਬੁਭਿ ਗਭੁਛੁ ।

ਸੇਈ ਤੁਧੁਨੇ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥

ਵਾਬੁਰੇ ਬੇ ਫੁੰ ਚੋਰ ਕਾਠਿ ਕੂ ਗਭਪਾਰਿਵੇ ਮਿਧ ਚੋਰ ਭਭਿਰੇ ਲਾਨ ਹੋਭ , ਚੋਰ ਨਾਮਰ
ਰਬਿਕ , ਐਵੰ ਮਿਧ ਚੋਰਭੇ ਭਲ ਲਾਗੇ ।

ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਅਨੇਕ – ਅਨੇਕ ਆਭੁ ਮਧ ਕੇਭੇ ਐਧਿਭਿ ਯਾਵ ਮੋਭੇ ਬੁਰਗ ਹੋਭੁਭ , ਮਿਧ ਚੂਮਰ ਮਗਗਾਨ
ਕਰੁਛੁ , ਹੋ ਨਾਨਕ ! ਮੁੰ ਕੇਭੁ ਪਧਿਧ ਚਾਕ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿਵਿ , ਅਧਿਭ ਮਗਗਾਨ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ
ਯਾਵਕ ਗਗਨਾ ਮੁੰ ਕੇਭੁ ਪਧਿਧ ਕਰਿਵਿ ।

ਸੇਈ ਸੇਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਬੇਧੁ ਬਧਬੁਰੁਪ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਰੂਪ ਅਭਾਭਕਾਲਰੇ ਚਥਾ , ਬੇਧੁ ਬਧਗੁਗਾ ਨਿਰਯਾਰ ਵਭੰਮਾਨਰੇ ਮਧ

ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥

ਬੇ ਭਵਿਧਧਰੇ ਬਹੁਧਿਨੇ ਰਹਿਵ , ਬੇ ਬੁਭਨਹਾਰ ਪਰਮਾਮਾ ਨਾ ਯਭੁ ਨੇਭੁਛੁ ਆਭੁ ਨਾ ਫੁੰ ਚਾਕਰ
ਨਾਗ ਹੋਭੁਛੁ ।

ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥

ਮੇਭੱ ਬੁਝੈ ਰਚਨੇਠਾ ਛਾਗੁਰ ਰਛਾ-ਵੇਰਛਾ, ਕੇਰੇਤ ਪੁਕਾਰਿਰ ਆਕਾਰਿ ਵਾ ਅਨੇਕ ਯਾਵਛਾਰਿ ਭਉਭੈ
ਨਿਯਰਿ ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਕਰਿਛੁਛੈ ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਿਯਰਿ ਐਵੇ ਭਉਭੈ ਕਰਿ ਏਵੇ ਨਿਯਰਿ ਰੂਚਿ ਅਨੂਬਾਹੇਰੇ ਝੈਂ ਵੇਖੁਛੁਛੈ ਅਧੀਠ ਚਾਰਿ ਯਦੁ ਨਿਯਰਿ
ਛਾਗੁਬਾਹੇਰੇ ਝੈ ਕਰੁਛੁਛੈ ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਏਵੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਛੁ ਯਾਵਾ ਕਿ ਭਲਾ ਲਾਗੇ ਏਵੇਰੇ ਕਾਮੀਧ ਏਵੇ ਕਰੁਛੁਛੈ ਐਵੇ ਭਵਿਖਧਰੇ ਕਰਿਵੇ, ਐਵੇ
ਪੁਰਿ ਚਾਛੁ ਆਵੇਗੇ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਚਾਛਾ ਬਧਕਛੈ ਕਿਐ ਨਾਝੈ ।

ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥੨੭॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਛਾ ਬਯੋਗੇ ਐਵਾ ਮੇਵੇ ਮਾਨਵ ! ਏਵੇਰੇ ਛਾਗੁਰ ਗਾਵਾਛਾਰਿ ਗਾਵਾ ਅਧੀਠ ਗਾਵਨਧਾਵਾ ,
ਚਾਛਾਰਿ ਆਛਾਹੇਰੇ ਰਹਿਵਾ ਭਰਿਠ । ॥27॥

ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਮੁ ਪਤੁ ਝੋਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ ॥

ਗੁਰੂਯਾ ਕਵਛੈ ਮੇਵੇ ਮਾਨਵ ਯੋਗੀ! ਭੁਧ ਬਯੋਗੇ ਰੂਪ ਧੁਧਾ , ਧੁਧਧਰੁ ਲਾਯ ਰੂਪੀ ਪਾਭੁ , ਪਾਪ
ਰਹਿਠ ਵੇਛ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਛੇਰੇ ਵਨਾਯਾਭਧੁਵਾ ਪੁਰਿਝੁ ਰੂਪੀ ਝੋਲੀ ਗੁਰਗੇ ਕਰ ਚਧਾ ਗਰੀਰਛੁ
ਪੁਰੁਛਾ ਨਾਧ ਗੁਰਗੇ ਰੂਪੀ ਕਿਛੁਛੈ ਲਗਾਯ ਰਗੇ ।

ਖਿੰਥਾ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਧੁਧਧਰ ਗੁਰਗੇ ਕਰਿਵਾ ਚੋਰ ਯਾਧੈ ਵਝੁ, ਗਰੀਰਰ ਪਵਿਠੁ ਰਹਿਵਾ ਯੋਗਰਿ ਧੀਲਨ ਅਚੇ, ਅਕਾਲ
ਪੁਰੁਖ ਭਪਰੇਰੇ ਧੁਧ ਕਿਛਾਬ ਭੁਧਰਿ ਅਝੁ ਵੇਵ । ਐਵੇ ਬਧੁ ਬਧਾਰਾਛੁ ਗੁਰਗੇ ਕਰਿਵਾ ਝੈਂ ਵਾਬੁਕਿ
ਯੋਗੀ ਵੇਗੇ ਅਚੇ ।

ਆਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨਿ ਜੀਤੈ ਜਗੁ ਜੀਤੁ ॥

ਬੰਬਾਰਰ ਬਧਬੁ ਯਾਵਛਾ ਠਾਹੇਰੇ ਭੁਧਰਿ ਪੁਰਿ ਵੇਛੁ ਅਧੀਠ ਚਾਛਾਰਿ ਧੁਧ-ਬੁਧਛੁ ਭੁਧੇਰੇ ਨਿਯ ਧੁਧ-
ਬੁਧ ਅਨੂਭਵ ਕਰ, ਐਵਾ ਭੁਧਰਿ ਗੇਝੁ ਪਛੁ ਅਚੇ । ਕਾਧ ਆਧਿ ਕਿਕਰੁਧ ਧਨਛੁ ਯਿਠਿਵਾ ਯਗਠ ਭਪਰੇਰੇ
ਵਿਯੁ ਪੁਧੁ ਬਧਾਧ ਅਚੇ ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਧਧਧਾਰ, ਕੇਵਲ ਏਵੇਰੇ ਬੁਧੀਯੁ ਬੁਧੁਧ ਨਿਰਛਾਰਛੁ ਧਧਧਾਰ ਅਚੇ ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੈ ਵੇਸੁ ॥੨੮॥

ਧੀਐ ਬਧੁਰ ਧੂਲ, ਰਛਾ ਰਹਿਠ, ਪਵਿਠੁ ਬੁਧੁਧ, ਆਧਿ ਰਹਿਠ, ਅਧਛਾਰਿ ਓ ਅਧਰਿਵਛੰਧੀਯੁ ਬੁਧੁਧ ਅਚੇ ।
॥28॥

ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ ਭੰਡਾਰਣਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਰਜਾਗਰ ਸੁਰ-ਬਾਧਕਤਾਰ ਜਾਨਰ ਭਠਾਰ ਹੋਵਾ ਤੂਮਰ ਭੋਜਨ ਅਚੇ, ਤੂਮਰ ਸੁਖਮਰ ਦਮ। ਭਠਾਰ ਰਸਕ ਹੋਵ, ਕਾਰਣ ਦਮ-ਭਾਵ ਰਘੁਲੇ ਹੋ ਸੁਖਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਵ। ਜੀਵ ਮਖਰੇ ਮੋਢੇ ਚੋਢਨ ਬਯਾ ਪੁਕਰ ਹੋਭਲੇ ਬੇ ਨਾਦ ਕਾਜਿਕਾ ਬਯੋ ਬਮਾਨ।

ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾ ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਰਾ ਸਾਦ ॥

ਮੇਧ ਬਾਂਧੁਰੁ ਸੁਭਿਕੁ ਏਕ ਸੁਭੁ ਭਾਰਾ ਕਾਥਿ ਰਘੁਲੇ, ਬੇਹਿ ਰਚਨੇਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਥ, ਬਹੁ ਰਿਧਿ-ਬਿਧਿ ਅਨਧ ਪੁਕਾਰਰ ਬਾਧ ਅਚਠਿ।

ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ ॥

ਬਾਂਧੋਗ ਓ ਵਿਧੋਗ ਰੂਪਾ ਨਿਮਨ ਦੂਯੋ ਮੋਢੀ ਏਹਿ ਸੁਭਿਕ ਕਾਰਧ ਚਲਾਭਲੇ, ਕਰਮਾਨੁਬਾਹੇ ਹੋ ਜੀਵਯੁ ਨਿਯ ਨਿਯ ਭਾਗਧ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਵ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਨਮਸਕਾਰ, ਕੇਵਲ ਬੇਹਿ ਸੁਗੁਣ ਬਹੁਪ ਨਿਰਜਾਗਰ ਨਮਸਕਾਰ ਅਚੇ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੨੯॥

ਮੇਧ ਬਹੁਕਾ ਮੂਲ, ਰਯ ਰਹਿਤ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਹੁਪ, ਆਦਿ ਰਹਿਤ, ਅਨਗੁਰ ਓ ਅਪਰਿਵਰਤਨਾਯ ਬਹੁਪ ਅਚੇ ॥੨੯॥

ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਏਕ ਬੁਝਰ ਕੋਠਿਬਿ ਰਹਬਾਨਾ ਮੀਲਨ ਭਾਰਾ ਮਾਯਾਰ ਪੁਬੁਠੇਰੁ ਚਿਨਿ ਪੂਰੁ ਯਯ ਹੋਭਲੇ।

ਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਏਹਾ ਮਖਰੁ ਏਕ ਬੁਝੁ ਸੁਭਿ ਰਚਨੇਤਾ, ਏਕ ਵਿਭੁ ਬਾਂਧਾਰਰ ਪੋਸਕ, ਆਭ ਏਕ ਸ਼ਿਵ ਬਾਂਧਾਰਕ ਰੂਪਰੇ ਦਰਕਾਰ ਬਯਾਭ ਬਿਭਲੇ।

ਜਿਵ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਜਿਵ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਅਕਾਲ-ਪੂਰੁਖਯੁ ਮੋਢਲਿ ਭਲ ਲਾਗੇ ਬੇ ਬੇਭਲਿ ਏਹਿ ਚਿਨਿ ਯਯਯੁ ਚਲਾਭਲੇ ਆਭ ਚਾਕਰਿ ਆਦੇਗ ਮੋਢ ਭਲਿ ਹੋਭਲੇ ਬੇਹਿ ਦੇਵ ਬੇਭਲਿ ਕਾਰਧ ਕਰੁਭਲੇ।

ਓਹੁ ਵੇਖੈ ਓਨਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥

ਬੇਹਿ ਅਕਾਲ-ਪੂਰੁਖ ਏਹਿ ਚਿਨਿ ਯਯਯੁ ਆਦਿ ਓ ਅਭੁ ਬਮਨਰੇ ਦੇਯੁਭਲੇ ਕਿਛੁ ਚਾਕਰਿ ਬੇਹਿ ਅਧੁਗਧ ਬਹੁਪ ਨਿਰਜਾਗਰ ਨਯਰ ਆਬੇ ਨਾਹਿ, ਏਹਾ ਅਠਿ ਆਯੁਧਰ ਕਥਾ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਤਸ ਸਗੁਣ ਸੁਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ।
ਨਮਸਕਾਰ, ਕੇਵਲ ਬੇਹਿ ਸੁਗੁਣ ਬਹੁਪ ਨਿਰਜਾਗਰ ਨਮਸਕਾਰ ਅਚੇ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੩੦॥

ਹਿੰਧ ਬਰੂਯਾ ਮੂਲ, ਰਯਾ ਰਹਿਓ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਰੂਧ, ਆਦਿ ਰਹਿਓ, ਅਨਥਰ ੩ ਅਪਰਿਵਰਜਨੀਯ ਬਰੂਧ ਅਰੋ
॥30॥

ਆਸਣੁ ਲੇਇ ਲੇਇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਭਾਯਾਨਿ ਆਬਨ ਪੁਰੋਖਕ ਲੋਕਾਰੇ ਹੂੰ ਭਯਾ ਪੁਰੋਖਕ ਲੋਕਾਰੇ ਹੂੰ ਭਾਯਾਨਿ ਭਯਾਰ ਅਛਿ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸੁ ਏਕਾ ਵਾਰ ॥

ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਨੁ। ਬਹੁ ਭਯਾਰਨੁ ਏਕ ਥਰ ਹੂੰ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਕਰਿਦੇਯਯਛਿ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥

ਬੇਹਿ ਰਚਨਿਓ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਨੁ ਦੇਯੁਛਿ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬੇਹਿ ਬਧ ਬਰੂਧ ਨਿਰਯਾਰਯਾ ਬਾਪੂਰ੍ਣ ਰਚਨਾ ਮਧ ਬਧ ਅਰੋ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਨਮਸਕਾਰ, ਕੇਵਲ ਬੇਹਿ ਬੁਗੁਣ ਬਰੂਧ ਨਿਰਯਾਰਯਾ ਨਮਸਕਾਰ ਅਰੋ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੩੧॥

ਹਿੰਧ ਬਰੂਯਾ ਮੂਲ, ਰਯਾ ਰਹਿਓ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਰੂਧ, ਆਦਿ ਰਹਿਓ, ਅਨਥਰ ੩ ਅਪਰਿਵਰਜਨੀਯ ਬਰੂਧ ਅਰੋ
॥31॥

ਇਕ ਦੂ ਜੀਤੈ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ ॥

ਗੋਰਿਓ ਯੋਧ੍ਯੁ ਲਖੇ ਯੋਧ੍ਯੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਪੂਰ੍ਣ ਲਖੇਰੂ ਕੋਠਿਓ ਲਖ ਹੋਯਾਯਾ।

ਲਖੁ ਲਖੁ ਗੋੜਾ ਆਖੀਅਹਿ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਜਗਦੀਸ ॥

ਪੂਰ੍ਣ ਗੋਰਿਓ ਗੋਰਿਓ ਯੋਧ੍ਯੁ ਲਖੇ ਲਖੇ ਥਰ ਬੇਹਿ ਯੋਧਾਧ੍ਯੁ ਨਾਮ ਭਯਾਰਯਾ ਕਰ, ਅਥੀਓ
ਬੇਹਿ ਪੁਰੁਯਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਯਾ ਕਰਾਯਾਯਾ।

ਏਤੁ ਰਾਹਿ ਪਤਿ ਪਵੜੀਆ ਚੜੀਐ ਹੋਇ ਇਕੀਸ ॥

ਏਹਿ ਮਾਰਗਰੇ ਪਰਿ-ਪਰਿਯੋਧ੍ਯੁ ਮਿਲਨ ਹੇਤੁ ਹੋਯਾਯਾ ਨਾਮ-ਰੂਪਾ ਬਿਓ ਭਧਰੇ ਚਛਿ ਬੇਹਿ
ਅਧਿਯਾਨੁ ਪੁਰੁਯਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਨ ਹੋਯਾਯਾਯਾ।

ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਆਕਾਸ ਕੀ ਕੀਟਾ ਆਈ ਰੀਸ ॥

ਏਧਰਿ ਓ ਬੁਝ ਯਾਨਾ ਕਓ ਕਓ ਕਥਾ। ਗੁਰੀ ਨਿਕੁਝ ਯਾਵ ਮਧ ਦੇਵਾਭਿਮਾਨਰੇ ਅਨੁਕਰਯਾ ਕਰਿਕਾ
ਯਛਿ ਰਯਛਿ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕੂੜੀ ਕੂੜੈ ਠੀਸ ॥੩੨॥

ਪਰਛੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਬੇਸ਼ੁ ਪਰਮਾਨੁਯਾ ਪੁਾਬੁ ਓ ਓਕਾਰਿ ਕੁਪਾਰੂ ਹੂੰ ਹੋਯਾਯਾ, ਵਰੰ ਏਯਾ
ਓ ਮਿਥਾ ਲੋਕਾਕਾ ਮਿਥਾ ਕਥਾ ਅਚੇ। ॥੩੨॥

ਆਖਣਿ ਜੇਰੁ ਚੁਪੈ ਨਹ ਜੇਰੁ ॥

ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਾ ਕੁਪਾ ਕੁਝੁ ਬਿਨਾ ਏਹਿ ਯਾਵਰੇ ਕੇਛਿ ਕਹਿਵਾ ਪਾਯੋ ਕੇਯਾ ਰੂਪ ਰਹਿਵਾ ਪਾਯੋ ਸ਼ਿਛਿ ਨਾਹੂੰ।

ਜੇਰੁ ਨ ਮੰਗਣਿ ਦੇਣਿ ਨ ਜੇਰੁ ॥

ਮਾਗਿਵਾ ਪਾਯੋ ਸ਼ਿਛਿ ਮਖ ਓਕਾ ਪਾਯਰੇ ਨਾਹੂੰ ਆਯ ਨਾ ਹੂੰ ਵੇਵਾਰ ਬਾਮਧੰਧ ਅਛਿ।

ਜੇਰੁ ਨ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਨਹ ਜੇਰੁ ॥

ਮਰਿ ਯਾਵ ਚਾਹੈਂ ਹੋ ਮੂੰ ਯਾਵਿਓ ਰਹਿਵਿ ਓਹਾਹੇਲੇ ਮਖ ਏਯੁਰੇ ਵਲ ਨਾਹੂੰ, ਕਾਰਣ ਮਰਿਵਾ ,ਮਖ
ਓਹਾਰ ਵਧਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਜੇਰੁ ਨ ਰਾਜਿ ਮਾਲਿ ਮਨਿ ਸੇਰੁ ॥

ਮਨ, ਬਜਿਓ ਓ ਵੈਭਵ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਮਖ ਬੇਸ਼ੁ ਯਾਵਰ ਵਲ ਨਾਹੂੰ, ਮੇਯੁੰਧੁ ਪਾਯੋ ਮਨਰੇ ਮੇਯੁੰ
ਅਹੰ ਆਇਯਾ।

ਜੇਰੁ ਨ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗੁਰੂਓ ਵੇਵ ਯਾਨਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਵਾ ਵਲ ਮਖ ਏਯੁਰੇ ਨਾਹੂੰ।

ਜੇਰੁ ਨ ਜੁਗਤੀ ਛੁਟੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਬੰਬਾਰੂ ਮੁਛੁ ਹੋਵਾ ਪਾਯੋ ਬਓ-ਗਾਬਰੇ ਧਿਆਯਾਯੁਵਾ ਮੁਛਿ ਧਾਰਣ ਕਰਿਵਾ ਸ਼ਿਛਿ ਮਖ ਏਯੁਰੇ
ਨਾਹੂੰ।

ਜਿਸੁ ਹਥਿ ਜੇਰੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸੇਇ ॥

ਮੇਯੁੰ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖਾ ਹਾਓਰੇ ਸ਼ਿਛਿ ਅਛਿ ਬੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਵੇਖੁਛੁਛਿ।

ਨਾਨਕ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਨ ਕੋਇ ॥੩੩॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿਏ ਯਯ ਓ ਨੀਚ ਰਹੇ ਨਾਹੂੰ, ਕਰੀ ਅਨੂਬਾਯੇ ਏਧਰਿ ਹੋਯਾਯਾ। ॥੩੩॥

ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ, ਰਤ੍ਰ, ਓਧੁ, ਬਧਾਹ, ਵਾਰ,

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ ॥

ਵਾਯੂ, ਯਯ, ਅਗ੍ਨਿ, ਓ ਪਾਤਾਲ ਆਧਿ ਪੁਪਥ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ॥

ਬੁਝਾ ਪੁਰੂ ਅਤ੍ਰੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂਵਾ ਰੂਪੀ ਖਰਮਾਲਾ ਛਾਪਿਓ ਕਰਿ ਰਖੁਛੁਛਿ, ਏਵਾਕੂ ਕਰਮਭੂਮਿ ਕਹੁਛਿ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਕੇ ਰੰਗ ॥

ਬੇਹੁ ਖਰਮਾਲਾਕੇ ਨਾਨਾ ਪੁਕਾਰਕੇ ਯਾਵ ਅਛੁਛਿ, ਅਨੇਕ ਯਾਓ, ਅਨੇਕ ਕਰਮੁ ਅਛੁਛਿ।

ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰਕੇ ਅਨੰਤ ਨਾਮ ਅਛੁਛਿ।

ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਬੰਬਾਰਕੇ ਬਿਚਰਯੋ ਕਰਮੁਧਰਾ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਯਾਵਕੂ ਨਿਯੋ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੋ ਭਾਵਾ।
ਭੁਧਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਮਾਯਾ।

ਸਚਾ ਆਪਿ ਸਚਾ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਵਾ ਬਾਲਾ ਬੇਹੁ ਨਿਰਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਧ ਬਧਾ ਅਚੇ ਆਯੋ ਚਾਕਰਿ ਕਰਵਾਰ ਮਧ ਬਧਾ
ਅਚੇ।

ਤਿਥੈ ਸੋਹਨਿ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬੇ ਚਾਕਰਿ ਕਰਵਾਰਕੇ ਗੋਭਾਵਾਨ ਹੋਯਾਯਾਏ ਮਿਥੇ ਪ੍ਰਾਮਾਣਿਕ ਬਛੁ ਅਚੇ,

ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਮਾਯਾਰ ਕਪਾਲਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਚਿਹਨ ਅਛੁਛਿ ਹੋਯਾਯਾਏ।

ਕਚ ਪਕਾਈ ਓਥੈ ਪਾਇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਵਾਰਕੇ ਕਛਾ-ਪਕਾ ਹੋਵਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਯਾ।

ਨਾਨਕ ਗਇਆ ਜਾਪੈ ਜਾਇ ॥੩੪॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਭਧਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਬੇਠਾਕੂ ਮਿਥੇ ਪਰੇ ਹੋ ਹੋਯਾ। ॥੩੪॥

ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾ ਏਹੋ ਧਰਮੁ ॥

(ਕਰਮਾਭੁਧਰੇ) ਖਰਮਾਭੁਧਰ ਏਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਅਚੇ; ਮਾਯਾ ਪੂਰ ਪਾਠਕੇ ਕਪਨ ਕਰਮਾਯਾਛੁਛਿ।

ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ ਆਖਹੁ ਕਰਮੁ ॥

(ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਯਾ) ਕਰਮਾਭੁਧਰ ਆਖਹੁ ਕਰਮਾਭੁਧਰ ਕਰਮਾਭੁਧਰ ਕਰਮਾਭੁਧਰ।

ਕੇਤੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਵੈਸੰਤਰ ਕੇਤੇ ਕਾਨ ਮਹੇਸ ॥

(ਏਹਿ ਬੰਬਾਰਕੇ) ਕੇਠੇ ਪੁਕਾਰ ਪਵਨ, ਯਾਨ, ਅਧਿ ਅਛੁਛਿ, ਆਯੋ ਕੇਠੇ ਹੋ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਓ ਰੂਪ
(ਬਿਧ) ਅਛੁਛਿ।

ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ ॥

ਕੇਤੇ ਹੋਂ ਬੁਝਾ ਏਹੇ ਬੁਝਿਰੇ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਰੰਗ ਵੇਸਰੇ ਜੀਵ ਜਾਤ ਕਰਾਏਓ।

ਕੇਤੀਆ ਕਰਮ ਭੂਮੀ ਮੇਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਧੂ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕੇਤੇ ਹੋਂ ਕਰਮਭੂਮੀ, ਪਰਚ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਭ ਓ ਅਨੇਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਭਓ।

ਕੇਤੇ ਇੰਦ ਚੰਦ ਸੂਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਡਲ ਦੇਸ ॥

ਭਭ ਓ ਚੰਦ ਮਧ ਕੇਤੇ ਅਭਓ, ਕੇਤੇ ਸੂਰ੍ਯ, ਕੇਤੇ ਮੰਡਲ ਓ ਮੰਡਲ ਅਭਓ ਵੇਸ ਅਭਿ।

ਕੇਤੇ ਸਿਧ ਬੁਧ ਨਾਥ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ ਵੇਸ ॥

ਕੇਤੇ ਸਿਧ, ਬਿਧਾਨ ਓ ਨਾਥ ਅਭਓ, ਕੇਤੇ ਵੇਸਵਾਨ ਬੁਧ ਅਭਓ।

ਕੇਤੇ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਮੁੰਦ ॥

ਕੇਤੇ ਦੇਵ, ਧੇਨੁ ਓ ਮੁਨਿ ਅਭਓ ਆਭ ਰਤਨੇ ਭਰਪੂਰ ਕੇਤੇ ਬਹੁਤ ਅਭਿ।

ਕੇਤੀਆ ਖਾਣੀ ਕੇਤੀਆ ਬਾਣੀ ਕੇਤੇ ਪਾਤ ਨਰਿੰਦ ॥

ਕੇਤੇ ਭਉਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਕੇਤੇ ਵਾਸੀ, ਕੇਤੇ ਵਾਦਗਾਹ ਆਭ ਕੇਤੇ ਰਾਜਾ ਅਭਓ।

ਕੇਤੀਆ ਸੁਰਤੀ ਸੇਵਕ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਅੰਤੁ ॥੩੫॥

ਕੇਤੇ ਵੇਦ ਗ੍ਰੰਥ, ਅਨੇਕ ਸੇਵਕ ਅਭਓ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੁਓ ਮੇਰੇ ਭਾਗਿ ਰਚਨਾ ਕੀਏ
ਅਭ ਨਾਹਿ; ਏਹੇ ਬਹੁਰੇ ਵਾਸੀ ਆਨੰਦਗ੍ਰੰਥ ਗਲੇ ਜਗਾਯਾਏ, ਮੇਯੋਂ ਜੀਵ ਆਨੰਦ ਹੋਯਾਏ।

॥੩੫॥

ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੰਡੁ ॥

ਆਨੰਦਗ੍ਰੰਥ ਮੇਯੋਂ ਆਨੰਦ ਕਪਨ ਕਰਾਯਾਏ ਭਾਵ ਪੁਰਾ ਅਭੇ।

ਤਿਥੈ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੇਡ ਅਨੰਦੁ ॥

ਏਹੇ ਗ੍ਰੰਥ ਮੇਯੋਂ, ਪੁਰਾਣਗ੍ਰੰਥ ਓ ਕੀਰਤਨ ਆਨੰਦ ਬਿਦਯਾਨ ਅਭੇ।

ਸਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ ॥

(ਗ੍ਰੰਥਗ੍ਰੰਥ ਮੇਯੋਂ ਗ੍ਰੰਥਗ੍ਰੰਥ ਅਭਿ ਪੁਰਾਣਗ੍ਰੰਥ ਮੇਯੋਂ ਗਲੇ ਗਲੇ) ਪੁਰਾਣਗ੍ਰੰਥ ਅਭਿ ਭਵਾਨ ਬਭਯ
ਵਾਸੀ ਮੇਯੋਂ ਅਭੇ।

ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਐ ਬਹੁਤੁ ਅਨੂਪੁ ॥

ਬੇਯੋਂ (ਗ੍ਰੰਥਗ੍ਰੰਥ ਮੇਯੋਂ) ਅਭਿਭਾਸ਼ ਬਹੁਰੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਕਰਾਯਾਏ।

ਤਾ ਕੀਆ ਗਲਾ ਕਥੀਆ ਨਾ ਜਾਹਿ ॥

ਭਾਗਿ ਕਪਾਯੂ ਕੁਝਾਯਾਏ ਪਾਠਿਓ ਨਾਹਿ।

ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਚਾਕਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਰਿਵਾ ਚੋਝਾ ਕਰੇ, ਚਾਹਾ ਹੋਵੇ ਥੋੜਾ ਪਰੇ ਪਛੁਤਾਇ ਕਰੇ।

ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥

ਥੋੜਾ ਹੋਵੇ ਵੇਦ-ਗੁਰੂ, ਜਾਨ, ਮਨ ਆਉ ਰੂਝੇ ਗਏ ਮਾਧ।

ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥੩੬॥

ਥੋੜਾ ਹੋਵੇ ਵੇਦ ਰੂਝੇ ਧੁੰਦਾ ਵੇਦ ਉ ਬਿਛ ਅਵਸ਼ਾ ਪੁਰਾ ਹੋਵੇ ਜਾਨ ਗਏ ਮਾਧ। ॥36॥

ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੇਰੁ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵੇਤ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੁਧਾ ਧੁੰਦਾ ਚਾਕਰੀ ਵਾਗੀ ਗਏ ਮਾਧ।

ਤਿਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ॥

ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਵੇਦਮਾਨ ਹੋਵੇ ਮਾਧ ਥੋੜਾ ਹੋਵੇ ਚੋਝੇ ਰਹੇ ਨਾਹੀ।

ਤਿਥੈ ਜੇਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਥੋੜੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵੇਤ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਾਧ, ਭਗਵਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਾਧ ਭਗਵਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਾਧ।

ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ ॥

ਚਾਕਰੀ ਪਾਸੇ ਪੁਰੇ ਰਾਮ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਰਹੇ ਮਾਧ।

ਤਿਥੈ ਸੀਤੇ ਸੀਤਾ ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਿ ॥

ਥੋੜੇ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮਾ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਧ। ਰੂਪੀ ਬੀਤਾ ਚੰਦਰਾ ਭਲੇ ਪੁਰਾਸ਼ਰਾਨ ਉ ਮਨ ਕੁ ਗੀਤਲ ਕਰੇ।

ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਨ ਕਥਨੇ ਜਾਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਪੁਰਾ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਗੁਣ ਕਰਮ ਕਰਮਾਧਿਕਾਰੀ ਨਾਹੀ।

ਨਾ ਓਹਿ ਮਰਹਿ ਨ ਠਾਗੇ ਜਾਹਿ ॥

ਥੋੜੇ ਭਗਵਾਨ ਮਾਧ ਨਾਹੀ ਕਿ ਪਾਧੇ ਮਾਧ ਨਾਹੀ।

ਜਿਨ ਕੈ ਰਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮਾਧਾ ਗੁਣ ਮਨ ਮਾਧ। ਰਾਮਾ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਦਮਾਨ ਅਭੀ।

ਤਿਥੈ ਭਗਤ ਵਸਹਿ ਕੇ ਲੋਅ ॥

ਥੋੜਾ ਹੋਵੇ ਕੇਵੇ ਲੋਕਾਧਿਕਾਰੀ ਮਾਧ।

ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

जिनके हृदय में सत्यस्वरूप निरंकार वास करता है, वे आनंद प्राप्त करते हैं।
ਮਾਘਾਹ ਝੁਦਯੁਰੇ ਬਠਧਬਰੂਧ ਨਿਰਯਾਹ ਵਾਬ ਕਰਯੁ, ਬੇ ਆਨਯ ਧੁਾਧੁ ਕਰਯੁ।

ਸਚ ਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਬਠਧ ਧਾਹਯ ਵਾਲਾਹ ਝੁਦਯੁਰੇ (ਬਠਯਯੁ)ਰੇ ਬੇਬੁ ਨਿਰਯਾਹ ਨਿਵਾਬ ਕਰਯੁ; ਅਧੀਠ ਵੈਕੂਯੁ
ਲੋਕ, ਮੇਯਯੋ ਬਧਗੁਯਾ ਵਧਯੁ ਵਾਬ ਕਰੇ, ਬੇਠਾਹੇ ਬਧਗੁਯਾ ਬਧਧਯੁ ਧਰਧਾਧਾ ਰਯੁ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥

ਯਠਾਹੇ ਰਠਯੁਠਾ ਨਿਯ ਬੁਯਨ ਰਠਨਾ ਕਰਿ ਕੁਧਾ-ਧੁਯੁਰੇ ਵੇਯੁਯੁ ਅਧੀਠ ਠਾਯਾਯ ਧੋਬਯਾ ਕਰਯੁ।

ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡ ॥

ਬੇਬੁ ਬਠਯਯੁਰੇ ਯਯੁ, ਧਯੁਯ, ਓ ਬੁਯਾਯੁ ਅਨਯੁ ਅਠੇ।

ਜੇ ਕੇ ਕਥੈ ਤ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਮਧਿ ਕਿਯ ਠਾਯਾਯ ਅਯੁ ਕਧਾ ਕੂਬੇ ਠ ਅਯੁ ਧਾਯਧਾਰਿਵ ਨਾਯੁ, ਕਾਹਯ ਬੇ ਅਬਾਧ ਅਠੇ।

ਤਿਥੈ ਲੋਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰ ॥

ਬੇਠਾਹੇ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਲੋਕ ਵਿਧਧਾਨ ਅਯੁਯੁ ਆਯੁ ਰਧਿਵਾਵਾਲਾਯੁ ਅਧੁਯੁ ਧਧੁ ਅਨੇਕ ਅਠੇ।

ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ ॥

ਧੂਯ ਮੇਯਯੋ ਯਲਿ ਬੇ ਬਧਯਯੁਧਾਨ ਧਰਧਾਧਾ ਆਵੇਯਾ ਕਰਯੁ, ਬੇਬੁ ਯਲਿ ਬੇ ਕਾਧਿਧ ਕਰਯੁ।

ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਨਿਯੇ ਰਠਿਧੁਵਾ ਧੁਧਯੁਯੁ ਵੇਯੁ ਓ ਗੁਯਾਗੁਯੁ ਕਧਿਰ ਵਿਠਾਰ ਕਰਿ ਬੇ ਧੁਬਯੁ ਝੁਅਯੁ।

ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥੩੭॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਯੁਯੁ ਮੇ ਬੇਬੁ ਨਿਰਯਾਰਯਾ ਧੂਯ-ਠਯੁ ਮਾਧਾ ਧੂ ਯਲੋਯਾ ਕਰਿਯੁ ਠਾਧਾਯੁ ਕਧਨ
ਕਰਿਵਾ ਅਧਧੁਯੁ ਕਠਿਨ ਅਠੇ। ॥37॥

ਜਤੁ ਪਾਹਾਰਾ ਧੀਰਜੁ ਸੁਨਿਆਰੁ ॥

ਯਯੁਯ-ਨਿਗੁਧ ਰੂਧਾ ਯਲਿ, ਬਾਧਧ ਰੂਧਾ ਬੁਨਾਰਿ

ਅਹਰਣਿ ਮਤਿ ਵੇਦੁ ਹਥੀਆਰੁ ॥

ਅਠਲ ਰੂਯਿ ਰੂਧਾ ਆਧਰਯਾ, ਗੁਰੂ ਯਾਨ ਰੂਧਾ ਧਾਯੁਯੁ

ਭਉ ਖਲਾ ਅਗਨਿ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਨਿਰਯਾਰਯਾ ਯਯੁਯੁ ਯਾਯੁਯਾ ਠਧਾ ਠਧੋਧਯੁਯੁ ਜੀਵਨਯੁ ਅਧੁ ਠਾਧ ਵਨਾਧ।

ਭਾਂਡਾ ਭਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਢਾਲਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮ-ਵੇਦਾਨੁ ਪਾਤੁ ਬਨਾਯ ਬੇਦੁਰੇ ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰਿਤ ਚਰਨਾ ਯਾਵ।

ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ ॥

ਏਹਿ ਚਾਕਾਗਲਰੇ ਨੇੜਿਕੇ ਜੀਵਨ ਗਯਾਵ। ਅਥਾਓ, ਏਧਰਿ ਚਾਕਾਗਲਰੂ ਹ੍ਰਿੰ ਬਦਗੁਣੀ ਜੀਵਨ ਬਨਾ
ਯਾਯਾਯਿਵ।

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਤਿਨ ਕਾਰ ॥

ਯਾਵਾ ਯਧਰੇ ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਪਠੇਥਾਵ, ਭਾਵਾਨੁ ਏਹਿ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿਵਾਨੁ ਮਿਲੇ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੩੮॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਧਰਿ ਬਦਗੁਣੀ ਜੀਵ ਬੇਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਬਾਗਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਕਾਰਣਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਥ
ਹੋਯਾਯਾਵ। ॥੩੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਬਲੋਕ ॥

ਪਵਣੁ ਗੁਰੁ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ ॥

ਬਰਸੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਗੁਰੂ ਪਰਨ, ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ, ਆਯੁ ਪ੍ਰਭੂ ਵਡ ਮਾਤਾ ਅਚੇ।

ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥

ਦਿਨ ਆਯੁ ਰਾਤਿ ਦੂਯਿਕੇ ਯਾਯਾਯਿਵ ਓ ਓਅ ਬਰਾਨ ਅਚੇ ਚਥਾ ਬੰਦੂਕੁ ਜਗਤ ਏਮਾਨਕ ਕੋਲਰੇ ਖੇਲੂਕੇ।

ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ਵਾਚੈ ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ ॥

ਗੁਰੂ ਓ ਅਗੁਰੂ ਕਰਮਿਰ ਬਿਵੇਚਨਾ ਬੇਹਿ ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦਰਬਾਰਰੇ ਬੁਝਾਵ।

ਕਰਮੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਕੇ ਨੇੜੈ ਕੇ ਦੂਰਿ ॥

ਨਿਜਰ ਗੁਰਗੁਰੂ ਕਰਮਿਰ ਪਾਸਬਰੂਪ ਹ੍ਰਿੰ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਕਰ ਅਥਵਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ ॥

ਯੇਵ ਪੁਰੂਸ ਨਾਮ ਬਲਗ ਕਰਿਯੇ, ਬੇ ਯਧ-ਓਧ ਆਧਿ ਕਰਿਯਾਵਾ ਪਰਿਗ੍ਰਿਹਨੁ ਬਧਾਨ ਕਰਿਯੇ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੇ ਯੇ ਏਧਰਿ ਬਦਗੁਣੀਆ ਮੁਖ ਯਯੁਕ ਹੋਯਾਯਾਵ ਆਯੁ ਕੇਠੇ ਜੀਵ ਚਾਕਾਰਿ
ਬਾਧੁਰੇ, ਅਥਾਓ ਚਾਕੂ ਅਨੁਬਰਗ ਕਰਿ, ਯਯ-ਮੁਖੁ ਚਕੁਰੂ ਮੁਖ ਰਹੁਯੇ। ॥੧॥

ਅਰਦਾਸ

ਬ੍ਰਾਥੰਜਾ

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥

ਤੂੰਮੇ ਠਾਕੁਰ, ਆਮੇ ਆਮਰ ਆਵਰਾਜਥਾ ਪਾਛੈ ਤੂੰਮਕੁ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰੂ ਕਾਰਣ ਏਹੇ ਗਰੀਬ ਓ ਆਮ੍ਹ
ਬਹੁ ਤੂੰਮਰ ਕ੍ਰਪਾ॥

ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥

ਤੂੰਮੇ ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਆਮੇ ਤੂੰਮਰ ਬਛਾਨ ਤੂੰਮਰ ਕ੍ਰਪਾ ਮੇਰੇ ਆਮਰ ਆਨੰਦ ਓ ਆਨੰਦ॥

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤ ॥

ਤੂੰਮਰ ਬਾਮਾ ਕੇਹੇ ਜਾਣਨੇ ਨਾਹੀ, ਅਰੋਹ ਠਾਕੁਰ ਤੂੰਮੇ ਅਪ੍ਰਕ ਭਯ॥

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਤੂੰਮਰ ਧੰਧਾ ਨਿਰਮ ਅਨੁਬਾਹੇ ਬਾਰਾ ਰੇਖਾ ਚਾਲੂਅਛੇ, ਤੂੰਮਰ ਬਹੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਤੂੰਮ ਆਜ਼ਾਦੇ ਚਾਲੂਅਛੇ

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਕੇਵਲ ਤੂੰਮੇ ਜਾਣੇ ਤੂੰਮੇ ਕੇਵਲੇ ਮਹਾਨ, ਨਾਨਕ, ਤੂੰਮਰ ਭਯ ਬਹਾ ਕੁਝ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਏਕ, ਓਂਕਾਰ। ਬਹੁ ਰੇਖਾ ਅਰੰਘ ਯਨਕ ਗੁਰੂਕ ਅਰੇ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਮਨਕਾਰੀਕਾ ਬੰਦਾਰਕਰੀ ਰੂਪਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਮਕੁ ਬਾਹਮਾ ਕਰਨੁ

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਧਰਮ ਗੁਰੂ ਬਾਰਾ ਖਾਰ ਗੁਰੂ ਭਾਗਭਯ ਜੇ ਭਯਾਨਿਯ ਹੇਭਯ

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਨਕਾਰੀਕਾ ਬੰਦਾਰਕਰੀ ਭਾਵੇ ਪ੍ਰਭੂਕੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰ, ਚਾਪਰੇ ਨਾਨਕਕੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰ

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਚਾਪਰੇ ਗੁਰੂ ਆਨੰਦ, ਗੁਰੂ ਆਮਰ ਬਾਬ ਏਵ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਬਾਬਕੁ ਸ਼ਰਣ ਓ ਖਾਨ ਕਰ

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੌ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ॥

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ॥

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ॥

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

**ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ
ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆਂ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਬਾਹਰੀ ਭੀੜ ਪੂਰਨਾ ਤੇ ਨਾਰੀ, ਮੋਢੀਆਂ ਨੇ ਨਿਯਮ ਪੂਰਨਾ ਵਲੋਂ ਵੇਖਣਾ ਕਿਉਂ ਭੀੜ ਪਾਸੋਂ ਬਾਹਰੀ
 ਕਰਨਾਵਾਹੀ, ਮਾਵਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨਾ ਕਰਾਇਆ, ਮਾਵਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਵਾਹੀਆਂ, ਮਾਵਾਂ ਰੁਝੇ
 ਵਾਹੀ ਪੂਰਨਾ ਤੇ ਭੀੜ ਭੀੜ ਕਰਾਇਆ, ਕਰਨ ਕਰਨ ਮਾਵਾਂ ਕਰਾਇਆ, ਮਾਵਾਂ ਨੀਵਲ
 ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਭਰਾਇਆ; ਮਿੱਥੇ ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ ਵੇਖੇ ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ ਵਲੋਂ ਵੇਖਣਾ, ਮਿੱਥੇ ਭੀੜ
 ਵੇਖਣ ਪਰਿਵਾਰ ਕਰਨਾਵਾਂ; ਮਿੱਥੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੀਵਲ ਪਰਿਵਾਰ ਭੀੜ ਪਾਸੋਂ ਰੁਝੇ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ; , ਬੇਮਾਨਾ
 ਕਰਾ ਪੂਰਨਾ ਕਰਨ; ਬਾਹਰੀ ਕਰਨ ਗੁਰੂ!

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਭੀੜ ਪਾਸੋਂ ਤੇ ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ ਬਾਹਰੀ ਅਵਸਥਾ ਅਵਸਥਾ ਨਿਯਮ ਰਿਝੇ ਨੀਵਲ; ਬਾਹਰੀ ਕਰਨ ਗੁਰੂ!

**ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।**

ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਹਰੀ ਭੀੜ ਵੇਖਣ ਕਰਨ ਮੇਂ ਬੇਮਾਨਾ ਰੁਝੇ ਨੀਵਲ ਖਾਨ ਕਰਨੇ; ਫਲਵੇ
 ਬਾਹਰੀ ਭੀੜ ਰੁਝੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇ।

**ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹਿ,
 ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੇ ਜੀ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਹਰੀ ਭੀੜ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ, ਮੋਢੀਆਂ ਬੇਮਾਨਾ ਪੂਰਨਾ ਮਾਵਾਂ ਬਾਹਰੀ
 ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ ਬਾਹਰੀ ਕਰਨਾ ਭੀੜ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇ; ਪ੍ਰਥਮੇ ਭੀੜ ਰੁਝੇ ਕਰਨਾ
 ਭੀੜ; ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਤੇ ਭੀੜ ਵੇਖਣਾ ਬੇਮਾਨਾ ਬੇਮਾਨਾ ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ; ਭੀੜ ਵੇਖਣਾ ਭੀੜ
 ਕਰਨਾ। ਬਾਹਰੀ ਕਰਨ ਗੁਰੂ!

**ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ
 ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ ਜੁਗ ਅਟੱਲ,
 ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!**

ਕਰਨਾ ਕਰਨ ਭੀੜ ਪਾਸੋਂ, ਭੀੜ ਕਰਨ, ਭੀੜ ਨੀਵਲ ਪਾਸੋਂ, ਕਰਨ ਭੀੜ, ਨੀਵਲ ਭੀੜ, ਨੀਵਲ ਭੀੜ
 ਕਰਨਾ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਕਰਨਾ। ਹੋ ਪ੍ਰਥਮੇ! ਬਾਹਰੀ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਹਰੀ ਕਰਨ ਗੁਰੂ!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਪਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਬਾਹਰੀ ਭੀੜ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਤੇ ਬੇਮਾਨਾ ਭੀੜ ਭੀੜ ਹੋਵੇ; ਹੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਭੀੜ ਗੁਰੂਦੇਵਾਂ ਪਾਸੋਂ।

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਆਪ
 ਹੋ ਬਾਹਰੀ, ਰੁਝੇ ਗੁਰੂ! ਰੁਝੇ ਨੀਵਾਂ ਕਰਨ ਬਾਹਰੀ, ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਭੀੜ, ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਭੀੜ,**

ਆਮੇ ਫੂਮਰ ਭਪਛਿਓਰੇ ਨਹੁਠਾਰ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰੂ.....

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

ਭਪਰਿ ਭਛ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਭਛਾਰਥ ਕਰਿਵਾਰੇ ਆਮਰ ਭੂਲ ਓ ਭੂਚਿ ਥਮਾ ਕਰ। ਵਯਾਕਰਿ ਬਮਬੁਛ
ਭਯੇਥਿ ਪੂਰਥ ਕਰ।

**ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤ ਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ
ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।**

ਮੇਭੈ ਬਛਾ ਭਛ ਬਹਿਓ ਬਾਥਾਓ ਕਲੇ ਆਮੇ ਫੂਮ ਨਾਮਕੂ ਸ਼ਰਥ ਓ ਧਾਨ ਕਰਿਪਾਰਿਕੂ, ਵਯਾਕਰਿ
ਭਾਛਰਿ ਬਹਿਓ ਬਾਥਾਓ ਕਰਾਛੁ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਨੂਬਾਰੇ, ਪਰ ਪਿਛਾਕੂ ਫੂਮਰ ਨਾਮ ਆਬੁ
ਏਵ ਬਮਬੁਛ ਫੂਮ ਭਛਾ ਅਨੂਬਾਰੇ ਭਛਿਓ ਕਰਛੁ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂਯਾਥਾ; ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂਯਾਥਾ ਵੀਯਾ।

ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଦର୍ଶନ

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଦର୍ଶନ ଶାସ୍ତ୍ର ଡକ୍ ଶାସ୍ତ୍ର, ବ୍ୟାପକତା ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏବଂ ପାର୍ଥବ ସଂସାରକୁ ଏହାର " ଝାଲର ବିହୀନ" ପ୍ରବେଶ ମାର୍ଗ ଦ୍ଵାରା ପରିଚିତ ହୋଇଥାଏ। ଏହାର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ସରଳତା ଦ୍ଵାରା ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥାଏ। ଶିଖ୍ ନୀତିରେ ଆତ୍ମ ଏବଂ ସମାଜ ପ୍ରତି ବ୍ୟକ୍ତିର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ବ ନଥାଏ(ସଙ୍ଗତ)।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ପୃଥିବୀର କନିଷ୍ଠତମ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ପ୍ରାୟ 500 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା। ଏକ ପରମ ସତ୍ତା ଯାହାକି ଏହି ବିଶ୍ଵର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଠାରେ ବିଶ୍ଵାସକୁ ଏହା ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ। ଏହା ଚିର ପରମାନନ୍ଦ ପାଇଁ ଏକ ସରଳ ସଲଖ ମାର୍ଗ ଦେଖାଏ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଓ ବିଶ୍ଵ ଭାତୃତାବର ବାଣୀ ପ୍ରସାର କରେ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ କଠୋର ଭାବରେ ଏକ ଶୂରବାଦ ଭିତ୍ତିକ ବିଶ୍ଵାସ ଅଟେ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କୁ କେବଳ ଏକ ଯିଏକି ସମୟ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ନୁହନ୍ତି ଭାବେ ସ୍ଵୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରେ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ବିଶ୍ଵାସ କରେ ଯେ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ପାଳନକର୍ତ୍ତା, ସଂହାରକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ମାନବ ରୂପ ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଅବତାରବାଦ ତତ୍ତ୍ଵର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ। ଏହା ଦେବତା ଏବଂ ଦେବୀ ଓ ଅନ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ସଂଯୋଗ କରେ ନାହିଁ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ନୀତି ଏବଂ ଧର୍ମ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ଯାଆନ୍ତି। ଜଣେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିକାଶ ଆଡ଼କୁ ପାଦ କାଢିବା ପାଇଁ ନୈତିକ ଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ନିବିଷ୍ଟ କରିବା ଏବଂ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ସଦଗୁଣ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ। ସଙ୍ଗୋଚିତା, ସହାନୁଭୂତି, ଉଦାରତା, ନମ୍ରତା ଭଳି ଗୁଣ କେବଳ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଓ ଅଧ୍ୟବସାୟ ଦ୍ଵାରା ହାସଲ କରାଯାଇପାରେ। ଆତ୍ମର ମହାନ ଗୁରୁଙ୍କର ଜୀବନୀ ଏହି ଦିଗରେ ଏକ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ଅଟେ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ଯେ ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ର ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହେବା। ଏହା ଗୁରୁଙ୍କର ଶିକ୍ଷାର ଅନୁକରଣ, ପବିତ୍ର ନାମର (ନାମ) ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସେବା ଓ ଦାନ କାର୍ଯ୍ୟର ଦକ୍ଷତା ଦ୍ଵାରା ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ।

ନାମମାର୍ଗ ଭଗବାନଙ୍କର ସ୍ମରଣ ପାଇଁ ସ୍ଥିର ଭକ୍ତିକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ। ମୋକ୍ଷ ପାଇବା ପାଇଁ ଜଣେ ପାଞ୍ଚଟି ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ ଯଥା, କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ବିଧି ବିଧାନ ଏବଂ ଉପବାସ, ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା, ଶକୁନ ଓ ତପସ୍ୟା ଭଳି ନିୟମିତ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଛି। ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବର ଶିକ୍ଷାକୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଉଚିତ। ଯାହାହେଲେବି, ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଓ କର୍ମମାର୍ଗର ଗୁରୁତ୍ଵକୁ ଏହା ସ୍ଵୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରେ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର ପ୍ରାପ୍ତି ଉପରେ ଏହା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ଵ ପ୍ରଦାନ କରେ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ଆଧୁନିକ, ଯୁକ୍ତି ସଙ୍ଗତ, ଏବଂ ବ୍ୟାବହାରିକ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଏହା ବିଶ୍ଵାସ କରେ ଯେ, ସାଧାରଣ ପାରିବାରିକ ଜୀବନ(ଗୃହସ୍ଥ) ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ। ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା ସଂସାରର ବୈରାଗ୍ୟ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ। ପାର୍ଥବ କ୍ଳିଷ୍ଟ ଓ ପ୍ରଲୋଭନ ମଧ୍ୟରେ ଅଲଗା ହୋଇ ବଞ୍ଚିବା

ସମ୍ଭବ ଅଟେ । ଏକ ଭକ୍ତ ସଂସାରରେ ବଞ୍ଚିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ତଥାପି ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ କୋଳାହଳ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ ନିଜକୁ ରଖିପାରିବ । ସେ ଭଗବାନ ପାଇଁ ଏକ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ସୈନ୍ୟ, ଏବଂ ଏକ ସାଧୁ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ସାର୍ବଜନିକ ଏବଂ ଏକ " ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷ " ଓ ତେଣୁ ଜାତିଗତ , ଧର୍ମଗତ, ଶ୍ରେଣୀଗତ କିମ୍ବା ଲିଙ୍ଗଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରେ । ଗୁରୁମାନେ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳାଙ୍କ ସମାନତା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ କନ୍ୟା ଭରୁଣ ହତ୍ୟା ଓ ସତୀଦାହ ପ୍ରଥାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ବିଧବା ପୁନର୍ବିବାହ ପାଇଁ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ ଓ ପର୍ବ ବା ଓଢ଼ଣୀ ପ୍ରଥାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ କରୁଥିଲେ । ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ମନ ସ୍ଥିର ରଖିବା ପାଇଁ 'ପବିତ୍ର ନାମ' ଏବଂ ସେବା ଓ ଦାନ କାର୍ଯ୍ୟର ଦକ୍ଷତା

ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସାଧୁ ଶ୍ରମ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ(କୀରାଟ କର୍ମ)ମାଧ୍ୟମରେ ଜଣଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବିକା ଅର୍ଜନ ପାଇଁ ଏହା ସମ୍ମାନନୀୟ ବିବେଚିତ ହେଉଛି, ଏବଂ ଭିକ୍ଷା ବୃତ୍ତି କିମ୍ବା ଅସାଧୁ ଉପାୟରେ ନୁହେଁ । ବନ୍ଧ ଛନ୍ଦ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ବଣ୍ଟନ, ମଧ୍ୟ ଏକ ସାମାଜିକ ଦାୟିତ୍ବ ଅଟେ । ଅଭାବୀମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଠାରୁ ଆଶା କରାଯାଏ । ସେବା, ସମାଜ ସେବା, ମଧ୍ୟ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଙ୍ଗ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣରେ ମୁକ୍ତ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାକଶାଳା(ଲଙ୍ଗର) ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ସବୁ ଧର୍ମର ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲା ରହେ ଯାହାକି ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀ ସେବାର ପ୍ରମାଣ ଦିଏ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଆଶାବାଦ ଓ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ପାଇଁ ସୁପାରିସ କରେ । ଏହା ନୈରାଶ୍ୟବାଦର ବିଚାରଧାରାକୁ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ ।

ଗୁରୁମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ଜୀବନର ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି । ଏହା ଆତ୍ମ ଓ ଭଗବାନକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସୁଯୋଗ ଦିଏ । ଅଧିକତ୍ର, ମଣିଷ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଜେ ଦାୟୀ ଅଟେ । ସେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳ ଠାରୁ ପ୍ରତିରୋଧକାରିତା ଦାବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ କଣ କରେ ସେ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ସଜାଗ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ, ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ, ଚିରନ୍ତନ ଗୁରୁ ଅଟେ । କେବଳ ଏହା ଏକ ଧର୍ମ ଯାହାକି ପବିତ୍ର ବହିକୁ ଧର୍ମଗୁରୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେଇଛି । ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଜୀବନ୍ତ ମାନବ ଗୁରୁର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ।

ପଗଡ଼ିର ଗୁରୁତ୍ବ ।

ପଗଡ଼ି ଶିଖଙ୍କ, ସର୍ବଦା, ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛି । ଶିଖଧର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସମୟରୁ ଶିଖମାନେ ପଗଡ଼ିକୁ ଅଳଙ୍କୃତ କରିଛନ୍ତି । ସମ୍ରାଟଙ୍କ ମୁକୁଟ ଅପେକ୍ଷା ଶିଖଙ୍କ ପଗଡ଼ି ଶିଖଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ।

ଶିଖ ପଗଡ଼ିର ଅନ୍ୟ ନାମ ହେଉଛି 'ଦସ୍ତର' ଯାହାକି 'ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା' ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ସବୁ ଶବ୍ଦ ଉଭୟ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ସେମାନଙ୍କ କଟଯାଇନଥିବା କେଶକୁ ଆବୃତ କରିବାକୁ ପରିଧାନ କରିଥିବା ପୋଷାକକୁ ବୁଝାଏ । ଏହା ମୁଣ୍ଡ ଚାରିପଟେ ପିନ୍ଧାହୋଇଥିବା ଲମ୍ବା ସ୍କାର୍ଫ ପରି କପଡ଼ାକୁ ନେଇ ଏହା ଗଠିତ ।

ଯଦିଓ କଟାଯାଇ ନଥିବା କେଶକୁ ରଖିବା ବିଶ୍ୱାସର ପାଞ୍ଚଟି ଧାରା ଭାବରେ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଏହା ଶିଖଧର୍ମ ଆରମ୍ଭ ହେବାଠାରୁ, 1469 ରୁ ଶିଖଧର୍ମ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ପରମ୍ପରାଗତ ଭାବରେ, ପଗଡ଼ି ସମ୍ମାନନୀୟତାକୁ ସୁଚାଏ, ଏବଂ ଏହା ଏକ ସମୟରେ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଥିଲା । ପୂର୍ବ ସମୟରେ, ଭାରତରେ ସମାଜରେ ଉଚ୍ଚ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଥିବା ପୁରୁଷ ଏହାକୁ ପରିଧାନ କରୁଥିଲେ । ଭାରତରେ ମୋଗଲ ଶାସନ ସମୟରେ କେବଳ ମୁସଲମାନମାନେ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଥିଲା । ଅଣ ମୁସଲମାନମାନେ ଏହା ପିନ୍ଧିବାକୁ କଠୋର ଭାବେ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଥିଲେ ।

ମୋଗଲଙ୍କ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରତିବାଦରେ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ ସବୁ ଶିଖଙ୍କୁ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବାକୁ କହିଥିଲେ । ତାଙ୍କରି ଖାଲିଆ ଅନୁକରଣକାରୀଙ୍କ ଉଚ୍ଚ ନୈତିକ ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ୱୀକୃତିରେ ଏହା ପିନ୍ଧାଯାଉଥିଲା । ସେ ତାଙ୍କରି ଖାଲିଆ ଜଗତର ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହେବା ଓ ଶିଖ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ମାର୍ଗ ଅନୁକରଣ ପାଇଁ ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ଠିତ ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଏହିପରି, ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିଥିବା ଶିଖ ସର୍ବଦା ସମାବେଶରୁ ଅଲଗା ଦେଖାଯାଏ କାରଣ ସାଧୁ-ସୈନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ଗୁରୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଷ ବା ନାରୀ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧେ, ଏହା କେବଳ କପଡ଼ା ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ଏହା ପରିଧାନର ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇଯାଏ । ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବାର କାରଣ ଅନେକ ହୋଇପାରେ ଯଥା ସାର୍ବଭୌମତ୍ବ, ତ୍ୟାଗ, ଆତ୍ମ-ସମ୍ମାନ, ସାହସ, ସାଧୁତା ଆଦି, କିନ୍ତୁ ଶିଖମାନେ କାହିଁକି ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧନ୍ତି ତାହା ମୁଖ୍ୟତଃ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରେମ, ଆଜ୍ଞାବହତା ଏବଂ ଖାଲିଆ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଥାଏ ।

ପଗଡ଼ି ଆମ ଗୁରୁଙ୍କ ଆମ ପାଇଁ ଉପହାର ଅଟେ । ଏହା କିପରି ଆମକୁ ଅଭିଷିକ୍ତ କରୁ ସିଂହ ଓ କଉର ଯେଉଁମାନେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ବୟଂ ଚେତନାର ପ୍ରତିବିମ୍ବତାର ସିଂହାସନରେ ବସନ୍ତି ।

ମହିଳାମାନଙ୍କର ଭୂମିକା

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ନୀତି ବ୍ୟକ୍ତ କରେ ଯେ ନାରୀର ପୁରୁଷ ଭଳି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଶୀଳନ କରିବା ପାଇଁ ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି। ସେମାନେ ଧାର୍ମିକ ସମାବେଶ କରିପାରିବେ, ଅଖଣ୍ଡ ମାର୍ଗରେ(ପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଉଚ୍ଚାରଣ) ଭାଗ ନେଇପାରିବେ, କୀର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବେ, ପୁରୋହିତ କାମ କରିପାରିବେ। ସେମାନେ ସବୁ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ, ଏବଂ ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାଗ ନେଇପାରିବେ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ନାରୀକୁ ସମାନତା ଦେବାରେ ପୃଥ୍ବୀର ଏକ ବୃହତ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଗୁରୁ ନାନକ ଲିଙ୍ଗ ଭିତ୍ତିକ ସମାନତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଗୁରୁମାନେ ଶିଖ୍ ପୂଜା ଓ ପ୍ରଥାର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ନାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ, “ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ, ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସବୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛନ୍ତି। ଏହା ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ କ୍ରୀଡ଼ା। ନାନକ କହନ୍ତି, ତାଙ୍କରି ସବୁ ସୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ଅଟେ” SGGGS ପୃଷ୍ଠା 304

ଶିଖ୍ ଇତିହାସ ନାରୀର ଭୂମିକା ପୁରୁଷ ସହିତ ସେବା, ଭକ୍ତି, ତ୍ୟାଗ, ଓ ସାହସିକତାରେ ସମାନ ଭାବରେ ଚିତ୍ରିତ କରିଅଛି। ଶିଖ୍ ପରମ୍ପରାରେ ନାରୀର ନୈତିକ ସମ୍ମାନ, ସେବା, ଏବଂ ଆତ୍ମ- ବଳିଦାନର ଅନେକ ଉଦାହରଣ ଲେଖା ହୋଇଅଛି।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ, ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରାର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ଵ ଅଟନ୍ତି। ପରସ୍ପର ବନ୍ଧନ ଓ ପରସ୍ପର ନିର୍ଭରଶୀଳତା ପଦ୍ଧତିରେ ପୁରୁଷ ନାରୀ ଠାରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ, ଏବଂ ନାରୀ ପୁରୁଷର ବୀଜରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ, ଏକ ପୁରୁଷ ଏକ ନାରୀ ବିନା ନିରାପଦ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଓ ଜୀବନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ପୁରୁଷର ସଫଳତା ନାରୀର ଯିଏ କି ତାର ଜୀବନ ପୁରୁଷ ସହିତ ବଣ୍ଟନ କରେ, ପ୍ରେମ ଓ ସମର୍ଥନ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାର ବିପରୀତ ମଧ୍ୟ।

ଗୁରୁ ନାନକ କହିଛନ୍ତି: “ ଏହା ଏକ ନାରୀ ଯିଏ ଏହି ଜାତିକୁ ଚଳନଶୀଳ ରଖେ” ଓ “ଆମେ ନାରୀକୁ ଅଭିଶପ୍ତ ଓ ନିନ୍ଦିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିବା ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ନାରୀ ଠାରୁ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଓ ରାଜା ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି।” SGGGS ପୃଷ୍ଠା 473

ମୋକ୍ଷ : ଏକ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଉପାୟାଏ ଯେ, ଧର୍ମ ନାରୀକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ କିମ୍ବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ଷେତ୍ର ଭାବେ ବିବେଚନା କରେ କି।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କହେ: “ସବୁ ସତ୍ତାରେ ଭଗବାନ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ସବୁ ଆକାରରେ ବ୍ୟାପକ” (ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ, ପୃଷ୍ଠା 605)।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବର ଅପରି ବିବୃତ୍ତିରୁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଉଭୟ ଲିଙ୍ଗ ପାଇଁ ସମାନ ଭାବରେ ପଡେ। ତେଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିରଶକୁ ଯାଇ ଉଭୟ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳା ସମାନ ଭାବରେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି କରିପାରିବେ। ଅନେକ

ଧର୍ମରେ, ପୁରୁଷର ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକତାରେ ନାରୀକୁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ରୂପେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଏହା ନାହିଁ। ଗୁରୁ ଏହି ମନୋଭାବକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ' ରେ ଆଲିସ ବାସକେ କହନ୍ତି

" ପ୍ରଥମ ଗୁରୁ ନାରୀକୁ ପୁରୁଷ ସମତୁଲ୍ୟ ରଖନ୍ତି ନାରୀ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ, ମୋକ୍ଷ ଆଶା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସହଭାଗୀ ଅଟେ ।

ବିବାହ: ଗୁରୁ ନାନକ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ପରିତ୍ୟାଗ ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସ୍ବାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସମାନ ଭାବରେ ସହଭାଗୀ ଏବଂ ଏକନିଷ୍ଠତା ଉଭୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଅଛି । ପବିତ୍ର ବାକ୍ୟରେ, ଗୃହସ୍ଥ ଖୁସିକୁ ପୋଷିତ ସ୍ନେହର ଆଦର୍ଶ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ।

ସମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା: ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ, ସଙ୍ଗତ(ପବିତ୍ର ସମ୍ପର୍କ) ଏବଂ ପଙ୍ଗତ(ଏକାଠି ଖାଇବା) କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୁରୁମାନେ ଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କିମ୍ବା ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବିଷୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ରଖି ନାହାନ୍ତି । ସରୂପ ଦାସ ଭଲ, ମହିମା ପ୍ରକାଶ, ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ ନାରୀର ପର୍ବା ବ୍ୟବହାରକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ । କିଛି ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଡରାଇବା ପାଇଁ କାରିବକୁ ଓ ସତୀ ଦାହ ପ୍ରଥା ବିରୋଧରେ ପ୍ରଚାର କାରିବକୁ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ନିୟୋଜିତ କରିଥିଲେ । ଶିଖ୍ ଇତିହାସ କେତେକ ନାରୀଙ୍କ ନାମ ରହିଛି ଯଥା ମାତା ଗୁଜରିମାଲ ଭାଗୋ, ମାତା ସୁନ୍ଦରୀ, ରାନୀ ସାହିବ କଉର, ରାନୀ ସଦା କଉର, ଏବଂ ମହାରାଣୀ ଜିନ୍ଦକଉର ଆଦି ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସମୟରେ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ନେଇଛନ୍ତି ।

ଶିକ୍ଷା: ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଶିକ୍ଷାକୁ ଅତି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି । ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସଫଳତା ପାଇଁ ଏହା ଚାହିଁ କାଠି ଅଟେ । ଏହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିକାଶର ଏକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଏକ କାରଣ ଯେଉଁଥିପାଇଁ ତୃତୀୟ ଗୁରୁ ଅନେକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ: "ସବୁ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନୁଧ୍ୟାନ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମିଳେ" ।
ଏସଜିଜିଏସ, ପୃଷ୍ଠା 831

ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସେମାନେ ପାରିବା ଭଳି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାକୁ କାମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

"ଗୁରୁ ଆମର ଦାସ ହୃଦୟୋପ କରିଥିଲେ ଯେ କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ମୂଳ ଧରେ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ନାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଗ୍ରହଣ ହୋଇ ନାହିଁ" ।

ପରିଧାନ କଟକଣା: ନାରୀଙ୍କର ଓଢଣୀ ନ ପିନ୍ଧିବା ବ୍ୟତୀତ, ପରିଧାନ ନିୟମ ବିଷୟରେ ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ସରଳ କିନ୍ତୁ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ବାର୍ତ୍ତା ଦିଏ । ଲିଙ୍ଗ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସବୁ ଶିଖ୍ କୁ ଏହା ଲାଗୁ ହୁଏ । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କହେ,

“ମନକୁ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତନ ଦେଉଥିବା ଓ ଶରୀରକୁ ଅସୁଖକର ଲାଗୁଥିବା ପରିଧାନ ପିନ୍ଧିବା ପରିହାର କରନ୍ତୁ” ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 16

ନାରୀ ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମ ସୁରକ୍ଷା: ଶିଶୁ ନାରୀ ସ୍ଵୟଂକୁ କୃପାଣ ଓ ଅନ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରା ସୁରକ୍ଷା କରିବା ଆଶା କରାଯାଏ। ଏହା ନାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅଦ୍ଵିତୀୟ କାରଣ ଇତିହାସରେ ଏହା ପ୍ରଥମ ଯେତେବେଳେ ନାରୀଙ୍କ ଆତ୍ମ ସୁରକ୍ଷା ଆଶା କରାଯାଉଥିଲା। ଶାରୀରିକ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ପୁରୁଷଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବା ଆଶା କରାଯାଏ ନାହିଁ।

SGGS କହେ: “ ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶରେ ମୁଁ ଦ୍ଵିତୀୟ କାହାକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ। ସବୁ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ , ତାଙ୍କରି ଜ୍ୟୋତି ଚମକେ”। SGGS ପୃଷ୍ଠା 223

ନାରୀଙ୍କ ଠାରୁ ପୁରୁଷ ଜନ୍ମ ନିଏ; ନାରୀ ଭିତରେ ପୁରୁଷ ଗର୍ଭରେ ରୁହେ; ନାରୀ ସହିତ ସେ ଯୋଡି ହୁଏ ଓ ବିବାହ କରେ। ନାରୀ ତାର ବାନ୍ଧବୀ ହୁଏ ;ନାରୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଭବିଷ୍ୟତ ପିଢୀ ଆସେ। ଯେତେବେଳେ ତାର ନାରୀର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ, ସେ ଅନ୍ୟ ଏକ ନାରୀ ଚାହେଁ ; ନାରୀ ପ୍ରତି ତାର ବନ୍ଧନ। ତେଣୁ କାହିଁକି ତାକୁ ମନ୍ଦ କହିବା? ତାଙ୍କରି ଠାରୁ ସମ୍ରାଟମାନେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି। ନାରୀ ଠାରୁ ନାରୀ ଜନ୍ମ ନିଏ; ନାରୀ ବିନା କେହି ବି ରହିବ ନାହିଁ। ଗୁରୁ ନାନକ, SGGS ପୃଷ୍ଠା 473

ଯୌତୁକ ବିଷୟରେ: “ ହେ ମୋ ପ୍ରଭୁ, ମୋତେ ବିବାହ ଉପହାର ଓ ଯୌତୁକ ରୂପେ ତୁମର ନାମ ଦିଅ । ” ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମ ଦାସ ଜୀ, ପୃଷ୍ଠା 78, ବାକ୍ୟ 18 ଏସଜିଜିଏସ

ତୁମର ଯାତ୍ରା ରେ ନମ୍ରତା ମୂଳ ବିଷୟ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ନମ୍ରତା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଶିଖ୍ ମାନେ ସର୍ବଦା ମୁଣ୍ଡ ନୁଆନ୍ତି ।
ନମ୍ରତା ଏକ ଭଲ ଗୁଣ ଯାହା ଗୁରୁ ବାଣୀରେ ଉସ୍ତାଦିତ କରାଯାଏ ।

ଲାଳିତ ପାଳିତ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ନମ୍ରତା ଏକ ଭଲ ଗୁଣ ଏବଂ ସବୁ ସମୟରେ
ଶିଖଙ୍କର ମନ ଛିଡ଼ିର ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ଅଂଶ । ଶିଖ ଅସ୍ତ୍ରାଗାରରେ ଅନ୍ୟ ଚାରୋଟି ଗୁଣ ହେଲା
ସତ୍ୟ ,ସନ୍ତୋଷ ,ଦୟା ,ଏବଂ ପ୍ରେମ

ଶିଖ ପାଇଁ ଏହି ପଞ୍ଚକୋଟୀ ଗୁଣ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହି ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ନିବେଶ କରାଇବା ଓ ତାହାକୁ
ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଅଂଶ କରିବା ପାଇଁ ଧ୍ୟାନ ଓ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ସେମାନଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ

“ନମ୍ରତାର ଫଳ ହେଉଛି ଅନ୍ତଃ ଶାନ୍ତି ଓ ଖୁସି । ନମ୍ରତା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ(ଉତ୍କର୍ଷର ରତ୍ନ ଭଣ୍ଡାର)
ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ । ଯିଏ ସଦୟ ଭାବରେ ଅନୁଗ୍ରହିତ ହୁଏ ନମ୍ରତାର ତିଖରେ ରହେ ।

ଗୁରୁ ନାନକ, ଶିଖଧର୍ମର ପ୍ରଥମ ଗୁରୁ: ମନରେ ପ୍ରେମ ଓ ନମ୍ରତା ସହିତ ଶ୍ରବଣ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ୱୟଂକୁ
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଅନ୍ତଃ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ସଫାକରେ,” – ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 4

“ସନ୍ତୋଷ ତୁମର କର୍ଣ୍ଣ କୁଣ୍ଡଳ କର, ନମ୍ରତା ତୁମର ଭିକ୍ଷାପତ୍ର, ଏବଂ ଧ୍ୟାନକୁ ତୁମର ଶରୀରରେ
ଲେପୁଥିବା ପାଉଁଶ କର” । - ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 6

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ଏକ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଅଟେ । ଗୁରୁ, ଶିଖର ଏକ କବିତା ରଚନା । ଗୁରୁ, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ସାଧୁମାନେ । ସଂକଳନ ହେଉଛି ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଏକ ଉପହାର । ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ମାନବଜାତିଙ୍କୁ । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବରେ ଥିବା ଦର୍ଶନ ହେଉଛି କ ପ୍ରକାର ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରକାରର ଅତ୍ୟାଚାର ବିନା in ଶ୍ଵରୀୟ ନ୍ୟାୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ସମାଜ । ଯେତେବେଳେ କି ଗ୍ରନ୍ଥ ସ୍ଵୀକାର ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଇସଲାମ, ଏହା ଏହି ଦୁଇଟି ଧର୍ମ ସହିତ ଏକ ନ ମନୋବଳ ତିକ ସମନ୍ବିତକୁ ସୂଚାଏ ନାହିଁ । ଇନ୍ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପରି ସମାନ ଭୂମିକା ସହିତ ମହିଳାମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ସମ୍ମାନିତ ମହିଳାମାନଙ୍କର । ପୁରୁଷଙ୍କ ପରି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ଏହିପରି ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି । ମୁକ୍ତି ହାସଲ କରିବାର ସମାନ ସୁଯୋଗ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ମୁକ୍ତି କର ।

ଅଗ୍ରଣୀ ଧାର୍ମିକ ମଣ୍ଡଳୀ ସମେତ ମହିଳାମାନେ ସମସ୍ତ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ ଏବଂ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ । ଶିଖ ଧର୍ମ ସମାନତା, ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ, ମାନବିକତାର ସେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ପାଇଁ ସହଯୋଗୀତାକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ଶିଖ ଧର୍ମର ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜୀବନରେ ଦୟା, ସଜୋଚିତା, ନମ୍ରତା ଏବଂ ଉଦାରତାର ଆଦର୍ଶ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିବାବେଳେ ସର୍ବଦା ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ଶିଖ ଧର୍ମର ତିନୋଟି ମୂଳ ନିୟମ ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସ୍ମରଣ କରିବା, ସଜୋଚିତ ଜୀବନଯାପନ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟିବା ।

ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଯିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସ କରିଥିବାରୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଆତ୍ମା ଅନୁବାଦ କେବେ ମୂଳର ନିକଟତର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ବିଶେଷତ କେବେ ଯେତେବେଳେ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କବିତାରେ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରର ବ୍ୟବହାରରେ ଅଛି । କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅତ୍ୟଧିକ କଷ୍ଟକର କରିଥାଏ । ଭିତରେ ଶ୍ଵରୀୟ । ବାର୍ତ୍ତା, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ପୁରାଣ କାହାଣୀ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରଲାହାଦ୍ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।, ହର୍ନାକାଶ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ବ୍ରହ୍ମା ଇତ୍ୟାଦି ଦୟାକରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆକ୍ଷରିକ ଭାବରେ ପ ପଢ଼ିବା କୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁ ବୁଝିବା କୁ । ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବାର୍ତ୍ତା । ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇଛି । ଭଗବାନ । ଶ୍ଵର ଏକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେବା ହେଉଛି ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ଵେଚ୍ଛାସେବୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କରାଯାଇଛି, ତୁମ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ତୁମ ଭାଷାରେ ଶ୍ଵରୀୟ ବାର୍ତ୍ତା । ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି, ଦୟାକରି । walnut@gmail.com କୁ ଇମେଲ କରିବାକୁ ମାଗଣା ହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଯୋଗଦେବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବୁ । ଏହି ଯାତ୍ରା